

Τρίχρονη σύμβαση
πείνας υπέγραψαν
ΓΣΕΕ-ΣΕΒ

**Εκαναν ΕΓΣΣΕ
το Μνημόνιο**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Γκεμπελική
προπαγάνδα από τον
Γ. Παπακωνσταντίνου
για το Ασφαλιστικό
στο Δημόσιο

**Ξεπέρασαν και
το Χότζα**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Κοροϊδεύουν
τους εργάτες
στα ΒΑΕ στο
Δημόσιο**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Παράδεισος
για τους
δουλέμπορους**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Παζάρια και
συμφωνίες
πίσω από τις
πλάτες των
εργαζόμενων**

ΣΕΛΙΔΑ 10

**Δεν υπάρχουν
λεφτά ούτε
για οριακή
κοινωνική
δημαγωγία**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**«Απόδοση»
μαθητών στις
πανελλαδικές
εξετάσεις**

ΣΕΛΙΔΑ 11

**Ανάγκη πλήρους ρήξης
με το σάπιο συνδικαλιστικό
και πολιτικό σύστημα**

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

17/7: Ιράκη: Ημέρα επανάστασης 17/7/1901: Δολοφονία λήστερων Καραθανάση, Λάμπρου (Θέρβα) 17/7/1912: Εκδιώξη τουρκικών αρχών, ανακήρυξη «καριακής πολιτείας» από κατοίκους 17/7/1929: Η κυβέρνηση Βενιζέλου ψηφίζει το «ιδιώνυμο» 17/7/1933: Σύλληψη από στρατού συνταγματάρχη Ναπολέοντα Ζέρβα ως ενεχόμενου σε προετοιμαζόμενο ανατρεπτικό κίνημα 17/7/1955: Απόδραση 27 πολιτικών κρατούμενων από φυλακές Βούρλων (Πειραιάς), ανοίγοντας σήραγγα 17/7/1975: Τέλος εμφυλίου, νίκη Σαντινίστας (Νικαράγουα) 17/7/1982: Πρώτος πολιτικός γάμος στην Ελλάδα (Ικαρία) 17/7/2002: Σύλληψη Αλέξανδρου Γιωτόπουλου για συμμετοχή στη 17N 18/7: Ισπανία: Ημέρα εργασίας 18/7/1925: Εκδοση «Μετάνια Καρπί» (Χίτλερ) 18/7/1969: Χίλιοι νεκροί σε ακήρυχτο πόλεμο Ονδούρας-Σαλβαδόρ με αφορμή μεταξύ τους ποδοσφαιρικό παιχνίδι 18/7/2002: Σύλληψη Βασιλη Τζωρτζάτου και Θεολόγου Ψαραδέλη για συμμετοχή στη 17N 19/7: Νικαράγουα, Λάσιος: Ημέρα ανεξαρτησίας 19/7/1937: Οι ναζί καίνε έργα τέχνης του δεν ανταποκρίνονται στην ιδεολογία τους 19/7/1975: Εγκαίνια Πολεμικού Μουσείου Αθήνας 19/7/1980: Πενήντα χώρες αποφασίζουν μποϊκοτάζ Ολυμπιαδας της Μόσχας 19/7/1998: Γάμος Κώστα Καραμανλή και Νατάσσας Παζαΐτη 20/7: Κολομβία-Τυνησία: Ημέρα ανεξαρτησίας, ΗΠΑ: Ημέρα Σεληνής (1969) 20/7/1914: Γέννηση Χαρίλαου Φλωράκη 20/7/1918: Γέννηση Νέλσον Μαντέλα 20/7/1934: Πενήντα νεκροί από πυρά αστυνομικών κατά απεργών οδηγών φορτηγών (ΗΠΑ) 20/7/1944: Απόπειρα δολοφονίας Χίτλερ από αξιωματικούς 20/7/1945: Αρχή δίκης Νυρεμβέργης 20/7/1948: Σύλληψη κομμουνιστών ηγετών ΗΠΑ 20/7/1974: Εισβολή Τουρκίας στην Κύπρο 20/7/1975: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Βουλας, πλαζ Βουλιαμένης, αμερικανικού αυτοκινήτου, αναγράφη συνθήματων για αυθαίρετη περιφράξη ακτών (ΕΛΑ) 20/7/2002: Σύλληψη Ηρακλή Κωστάρη και Κώστα Καρατσάλη για συμμετοχή στη 17N 21/7: Βελγίο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1831), Βολιβία: Ημέρα μαρτύρων 21/7/1964: Δολοφονία Σωτήρη Πέτρουλα 21/7/1972: 13 νεκροί, 130 τραυματίες σε βομβιστικές επιθέσεις (Μπελφαστ) 21/7/1973: Δημοψήφισμα χωντάς (78,4% ναι, 21,6% όχι) για το πολιτειακό 22/7: Πολωνία: Ημέρα απελευθέρωσης (1944) 22/7/1932: Θάνατος Ερρίκο Μαλατέστα 22/7/1943: Διαδήλωση 300.000 Αθηναίων για αποχώρηση Βούλγαρων φασιστών από Θεσσαλονίκη (30 νεκροί, 200 τραυματίες, 500 φυλακίστηκαν) 22/7/1964: Βίαιες συγκρούσεις απεργών κλωστοϋφαντουργίας Καρέλαι και χωροφυλάκων, δεκάδες τραυματίες (Λαύριο) 22/7/1992: Θάνατος Μάρκου Βαφειάδη 22/7/1996: «Αυτοκτονία» Χριστόφορου Μαρίνου 22/7/2002: Σύλληψη Θωμά Σερίφη για συμμετοχή στη 17N 23/7: Ολλανδία: Ημέρα τουλίπας, Αγύπτιος, Λιβύη, Αιθιοπία, Ομάν: Εθνική γιορτή (1952) 23/7/1908: Επανάσταση Νεότουρκων Θεσσαλονίκης 23/7/1953: Αρχή δίκης Νίκου Πλουμπίδη (οπτοστοιχείο Αθηνών) 23/7/1978: 13 αλυσιδωτές εκρήξεις βομβών ακροδεξιών σε Αθήνα-Πειραιά.

● Μαζεύτηκαν οι κολλητοί του Γιωργάκη στον Πόρο και συζήτησαν για τη σωτηρία των λαών από τον κακό καπιταλισμό ●●● Μετά, αφού έκανε και τη βόλτα του με το κανό, ο Γιωργάκης γύρισε στο Μαξίμου για να συνεχίσει τη δουλειά με το Μνημόνιο ●●● Συνηθισμένα πράγματα, δια πείτε, όμως έρχονται κάποιες στιγμές που σε πνίγει η αγανάκτηση για την κοροϊδία ●●● Και λες: γιατί δεν ξυπνάμε, ρε γαμώτο, να τους τσακίσουμε; ●●● Υστερά σκέφτεσαι: αν έφτανε ο δυμός, θα είχαμε καθαρίσει με τον καπιταλισμό πριν από ενάμισι αιώνα ●●● Για να γυρίσει ο ήλιος δέλει δουλειά πολλή, που λέει ο ποιητής ●●● Η ανυπομονήσια συχνά προδίδει άγνοια και πάντοτε δοηγεί σε λάδος επιλογές ●●● Κι υστερά έρχεται η απογοήτευση και το κλείσιμο σε κάποιους «εναλλακτικούς» μικρόκοσμους ●●● Αντίθετα, η γνώση παράγει τακτική και εμμονή στους στόχους ●●● «Μπορείς να μου πεις πώς θα ζήσει η μάνα μου με 330 ευρώ τον μήνα», ρωτούσε με... δράσος τον Γιωργάκη μια γυναίκα στην

Πάρο ●●● Κι αυτός όπου φύγει φύγει ●●● Η δεύτερη δυσάρεστη έξοδος μετά το Ηρώδειο ●●● Ιως γι' αυτό προτιμά το κανό, όπου είναι μόνος του ●●● Θυμόσαστε τον Παπανδρέου που έλεγε ότι τον βρήκε κάποιος συνταξιούχος και του είπε να προσφέρει στο κράτος τη σύνταξή του; ●●● Τα ίδια λέει τώρα ο Παπακωνσταντίνου ●●● «Όταν κυκλοφορώ στο δρόμο οι πολίτες συνήδωσαν μου λένε «υπουργέ, κουράγιο»» ●●● Επειδή αυτή η χώρα δεν κατοικείται από μαλάκες, βάζουμε ένα στοίχημα; ●●● Να κάνει ο Παπακωνσταντίνου μια βόλτα στην

Ομόνοια και εμείς απλά να παρακολουθούμε ●●● «Κίνημα δετικού πολιτικού ακτιβισμού» ίδρυσε η Ντόρα ●●● Καλά, δεν της είπε κανείς ότι το πολύ το δούλευμα δεν οδηγεί σε καλό; ●●● Για βάλε τον Κιλτίδη να το πει, να δούμε αν μπορεί ●●● Ξεκινήσαμε με τον αρχιτέκτονα Ασιμπίγιο, περάσαμε από τους «σοφούς» οικονομολόγους και φτάνουμε στον ιόδη Πάλμη ●●● Ποιος έχει σειρά να βγάλει παρά με ουρά; ●●● «Δεν είναι το κόκκινο βιβλίο του Μάο», είπε μιλώντας για το Μνημόνιο ο Παπουσάτης ●●● Τότε γιατί δεν το καταψήφιζες, ρε μεγάλε; ●●●

◆ Για δες τι βρίσκει κονείς ψάχνοντας στον κυκεώνα των νόμων της Ελληνικής Δημοκρατίας (της «καλύτερης που είχαμε ποτέ»). Προεδρικό Διάταγμα 169: Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, ΦΕΚ 210Α/31.8.2007. Στο άρθρο 40 διαβάζουμε ότι διπλασιάζεται ο χρόνος υπηρεσίας των στρατιωτικών εφόσον μεταξύ άλλων - «έλαβον μέρος στον αγώνα κατά των κομμουνιστών ηγετών ΗΠΑ 20/7/1944: Επισβολή Τουρκίας στην Κύπρο 20/7/1975: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Βουλας, πλαζ Βουλιαμένης, αμερικανικού αυτοκινήτου, αναγράφη συνθήματων για αυθαίρετη περιφράξη ακτών (ΕΛΑ) 20/7/2002: Σύλληψη Ηρακλή Κωστάρη και Κώστα Καρατσάλη για συμμετοχή στη 17N 21/7: Βελγίο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1831), Βολιβία: Ημέρα μαρτύρων 21/7/1964: Δολοφονία Σωτήρη Πέτρουλα 21/7/1972: 13 νεκροί, 130 τραυματίες σε βομβιστικές επιθέσεις (Μπελφαστ) 21/7/1973: Δημοψήφισμα χωντάς (78,4% ναι, 21,6% όχι) για το πολιτειακό 20/7/1945: Αρχή δίκης Νυρεμβέργης 20/7/1948: Σύλληψη κομμουνιστών ηγετών ΗΠΑ 20/7/1974: Εισβολή Τουρκίας στην Κύπρο 20/7/1975: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Βουλας, πλαζ Βουλιαμένης, αμερικανικού αυτοκινήτου, αναγράφη συνθήματων για αυθαίρετη περιφράξη ακτών (ΕΛΑ) 20/7/2002: Σύλληψη Ηρακλή Κωστάρη και Κώστα Καρατσάλη για συμμετοχή στη 17N 21/7: Βελγίο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1831), Βολιβία: Ημέρα μαρτύρων 21/7/1964: Δολοφονία Σωτήρη Πέτρουλα 21/7/1972: 13 νεκροί, 130 τραυματίες σε βομβιστικές επιθέσεις (Μπελφαστ) 21/7/1973: Δημοψήφισμα χωντάς (78,4% ναι, 21,6% όχι) για το πολιτειακό 22/7: Πολωνία: Ημέρα απελευθέρωσης (1944) 22/7/1932: Θάνατος Ερρίκο Μαλατέστα 22/7/1943: Διαδήλωση 300.000 Αθηναίων για αποχώρηση Βούλγαρων φασιστών από Θεσσαλονίκη (30 νεκροί, 200 τραυματίες, 500 φυλακίστηκαν) 22/7/1964: Βίαιες συγκρούσεις απεργών κλωστοϋφαντουργίας Καρέλαι και χωροφυλάκων, δεκάδες τραυματίες (Λαύριο) 22/7/1992: Θάνατος Μάρκου Βαφειάδη 22/7/1996: «Αυτοκτονία» Χριστόφορου Μαρίνου 22/7/2002: Σύλληψη Θωμά Σερίφη για συμμετοχή στη 17N 23/7: Ολλανδία: Ημέρα τουλίπας, Αγύπτιος, Λιβύη, Αιθιοπία, Ομάν: Εθνική γιορτή (1952) 23/7/1908: Επανάσταση Νεότουρκων Θεσσαλονίκης 23/7/1953: Αρχή δίκης Νίκου Πλουμπίδη (οπτοστοιχείο Αθηνών) 23/7/1978: 13 αλυσιδωτές εκρήξεις βομβών ακροδεξιών σε Αθήνα-Πειραιά.

**■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΣΤΗΝ <>Κ>>**

● Ο Β.Ζ. 50 ευρώ

Παπανδρέου) υποστηρίζουν πως το Μνημόνιο «δεν είναι πολιτική ΠΑΣΟΚ», αλλά επιβλήθηκε λόγω της ανάγκης δωνεισμού. ◆ «Κυρίες και κύριοι, αυτό το σύστημα πολιτικής απέτευχε. Και το Μνημόνιο είναι η ταφόπλακα, η βαριά ταφόπλακα αυτής της αντιληφής και πρακτικής». Αυτά είπε ο Παπανδρέου μιλώντας στη Βουλή. Και είναι η καλύτερη στην ημέρα με όρεξη και ιδέες για δουλειά», διότι σκοπός της «δεν είναι να φτιάξω το κόμμα της Ντόρας! Ετσι στην ημέρα πάει αυτή η ζεπτεράσσει και το πατέρα της. ◆ Οπως πληροφορύμαστε από παπαγαλάκια σε διατελεταμένη υπηρεσία, η Ντοράκλα δηλώνει ότι «το νέο κόμμα δεν θα βασίζεται σε παλιά υιολέκα, αλλά σε νέους ανθρώπους με όρεξη και ιδέες για δουλειά», διότι σκοπός της «δεν είναι να φτιάξω το κόμμα της Ντόρας! Ετσι στην ημέρα πάει αυτή η ζεπτεράσσει και το πατέρα της. ◆ Δεν θα εξαχθούν πολιτικά συμπεράσματα από τις αυτοδιοικητικές εκλογές του Νοέμβρη, δηλώνει ο Γ. Παπαν-

δρέου, ακολουθώντας τα χνάρια όλων των προκατόχων του ουποίου η ιδιοκτησία σχετίζεται με κυβερνητικό στελέχος... Αλληθεύει;». ◆ «Τα αίτια της κρίσης είναι η μεγάλη αδιαφάνεια στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, η έλλειψη δημοκρατικού ελέγχου, η ανισότητα που υπάρχει στον κόσμο, η τεράστια συγκέ

Δεν υπάρχουν λεφτά ούτε για οριακή κοινωνική δημαγωγία

Οταν κατατέθηκε το ασφαλιστικό νομοσχέδιο και φούντωσε η αγανάκτηση των εργαζόμενων, το επιπτελείο του Μαξίμου, στριμωγμένο ιδιαίτερα και έχοντας εξαντλήσει όλα τα προηγούμενα προπαγανδιστικά καύσιμά του, επεξεργάστηκε ένα καινούργιο σχέδιο, το οποίο ανέλαβαν να «εκλαϊκεύσουν» τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης στα ΜΜΕ. Σύμφωνα με τη νέα προπαγάνδα, η κυβέρνηση καθαρίζει με όλα τα «δύσκολα» αντιλαϊκά νομοσχέδια μέσα στον Ιούλη και το φθινόπωρο ξεκινά να ανακτήσει το χαμένο της κύρος, ανακοινώνοντας μόνο χαρούμενες ειδήσεις. Ο ίδιος ο Παπανδρέου θα ανακοινώσει την πραγματοποίηση μεγάλων επενδύσεων, που θα βγάλουν την οικονομία από την ύφεση και θα δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας, ενώ από το βήμα της ΔΕΘ θα ανακοινώσει και πρόσθετα φιλολαϊκά μέτρα.

Ορισμένοι σαν το Λοβέρδο, αδίστακτοι στη λαϊκίστικη προπαγάνδα άρχισαν να δηλώνουν δημόσια ότι τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν καλά και μπορεί μέχρι το τέλος του χρόνου να υπάρξουν περιθώρια να αυξηθεί το επίδομα που έχει αντικαταστήσει τα καταργημένα δώρα χριστουγέννων, πάσχα και το επίδομα αδειασ.

Στον Γ. Παπακωνσταντίνου μάλλον δεν καλοάρεσε αυτή η προπαγάνδα, ειδικά οι προσδοκίες που καλλιεργούσαν οι Λοβέρδοι και οι Παπουτσήδες, γι' αυτό και φρόντισε να βάλει τα πράγματα στις σωστές τους διαστάσεις. Οταν ρωτήθηκε, σε συνέντευξη τύπου «εφ' όλης της ύλης» που έδωσε στις 5 Ιουλίου, αν «θα υπάρξουν κοινωνικά αντίμετρα με τον προϋπολογισμό του '11», απάντησε ως εξής:

«Νομίζω πως ο Πρωθυπουργός έχει επανειλημένα το ποποθετηθεί για την ανάγκη κοινωνικών και αναπτυξιακών αντιθαρών στα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, που γίνονται. Ξεκινώντας με τον Σεπτέμβριο, την 3η Σεπτεμβρίου αλλά και στη ΔΕΘ και συνεχίζουμε με τον προϋπολογισμό, θα δούμε παρόμοια μέτρα. Ομως, προσοχή, δεν πρόκειται να ετοιμάσουμε κάπιο κοινωνικό πακέτο με συγκεκριμένο μεγάλο δημοσιονομικό κόστος, για να εντυπωτίσουμε τους ελληνες πολίτες, δεν είναι εκεί το ζητούμενό μας. Το ζητούμενο είναι, να δημιουργήσουμε με τους πόρους που έχουμε

ένα καλύτερο δίκτυο, για παράδειγμα για τη φροντίδα των παιδιών, έτσι ώστε οι γυναίκες, οι οποίες τώρα αναγκάζονται να μείνουν περισσότερο στη δουλειά στον ιδιωτικό ή στον δημόσιο τομέα, να έχουν αυτή τη στήριξη. Γιατί αυτό είναι μια πραγματικά προοδευτική πολιτική. Δεν είναι να βγαίνει ο κόσμος πιο νωρίς στη σύνταξη. Αν μπορούμε να βελτιώσουμε, όπως το κάνουμε ήδη με μια σειρά από νομοσχέδια, τις διαδικασίες για να γίνονται πιο εύκολα επενδύσεις στη χώρα μας, εγχώριες ή ξένες. Τέτοιου είδους πρωτοβουλίες να περιμένετε πολλές, όπως ήδη έχουν υπάρξει. Να μην περιμένετε, όμως, ένα παπαγάνδες, όπως συνήθιζεται χρόνο με το χρόνο να λέγεται κοινωνικό πακέτο, το οποίο να αντιστοιχεί σε πολλά δισεκατομμύρια ευρώ, διότι απλούστατα ο Προϋπολογισμός του κράτους είναι αυτός που είναι, η ανάγκη μείωσης του ελλείμματος είναι αυτή που είναι και κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε με βάση αυτό το πλαίσιο».

Τα «κοινωνικά αντίμετρα», λοιπόν, θα περιοριστούν σε κάποιες μπουρδολογίες περί καλύτερου δικτύου παριδικών σταθμών. Τις χαρακτηρίζουμε μπουρδολογίες, γιατί και γι' αυτό χρειάζονται λεφτά.

Είναι γνωστή, άλλωστε, η κατάσταση που υπάρχει και σ' αυτό τον τομέα. Ενα απέραντο μπάχαλο, κενά, ελλείψεις, «τρύπες» θερόπετες, που ανάγκασαν την κυβέρνηση να μην εφαρμόζει ψηφισμένο νόμο (επί κυβέρνησης Καραμανλή) για το υποχρεωτικό νηπιαγωγείο. Γιατί δεν το εφαρμόζει; Γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν νηπιαγωγεία για να πάντα και βέβαια να βάλλουν χέρι στο κρατικό χρήμα χωρίς ν' ανησυχούν ότι κάποιος θα ελέγξει για τυχόν κομπίνες. Η ασυδοσία και το πλιάτσικο θα υψωθούν στο τετράγωνο.

Πέρα απ' αυτό, βέβαια, είναι πρόκληση να δηλώνουν ότι θέλουν να διευκολύνουν την εργαζόμενη γυναίκα, όταν η ανεργία θερίζει ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους και τις γυναίκες. Οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουν σήμερα πρόβλημα που θ' αφήσουν τα παιδιά για να μπορέσουν να εργαστούν, αλλά πού θα βρουν εργασία.

Τις διαδικασίες για τις επενδύσεις σήγουρα θα τις «βελτιώσουν». Θα μετατρέψουν δηλαδή τη χώρα σε ξέφραγο αμπελί για τους κεφαλαιοκράτες ντόπιους και ξένους. Οταν τους ακούμε να μιλούν για τη γραφειοκρατία, πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι μιλούν για τους ελάχιστους ελέγχους που γίνονται, όπως π.χ. για την τήρηση κάποιων περιβαλλοντικών όρων. Με

την «απλοποίηση διαδικασίων» που τάζουν στους καπιταλιστές ουσιαστικά τους λένε ότι μπορούν να κάνουν ό, τι θέλουν, να καταστρέψουν τα πάντα και βέβαια να βάλλουν χέρι στο κρατικό χρήμα χωρίς ν' ανησυχούν ότι κάποιος θα ελέγξει για τυχόν κομπίνες. Η ασυδοσία και το πλιάτσικο θα υψωθούν στο τετράγωνο.

Επενδύσεις, βέβαια, που να βγάλουν τον ελληνικό καπιταλισμό από την «ύφεση» δεν πρόκειται να γίνουν. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται ακόμα σε κρίση, η ανάκαμψη είναι χλομή, οι απειλές για νέο κύκλο «ύφεσης» εντοπίζονται απ' όλους τους αστούς οικονομολόγους και η Ελλάδα, μετά τα βάρβαρα μέτρα του Μνημόνιου θεωρείται μια χώρα «πολιτικά επικινδύνη», λόγω και του ατιθασού χαρακτήρα του ελληνικού λαού, στον οποίο αναφέρονται όλοι οι αναλυτές. Μπορεί η κυβέρνηση να προσφέρει «γην και ύδωρ», όμως οι καπιταλιστές είναι γενικά συγκρατημένοι, γ' αυτό και οι επενδύσεις θα είναι λίγες. Η επενδυτική άπνοια θα χρησιμοποιείται σαν εργαλείο για την άσκηση μεγαλύτερης πίεσης πάνω στους εργαζόμενους, για χαμηλότερα μεροκάματα και χειρότερες εργασιακές σχέσεις.

■ Λαγός σε κάθε περίπτωση

Η λέξη «λαγός» χρησιμοποιείται παροιμιωδώς με δυο τρόπους. Λαγός είναι αυτός που τοποθετείται σε μια κούρσα ημιαντοχής ή αντοχής για να δώσει ένα γρήγορο ρυθμό στην αρχή, τραβώντας τους καλούς αθλητές, και μετά να αποχωρήσει. Υπάρχει, όμως, και η φράση «τσάνη με λαγούς», που υποδηλώνει το ανέφικτο μπάχαλο, διότι οι λαγοί δεν κοπαδιάζονται με τίποτα. Γιατί σας τα λέμε όλ' αυτά; Γιατί μόνο ο χαρακτηρισμός «λαγός» ταιριάζει στον υπουργό Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, που δήλωσε ότι «ή μια γενναία κυβέρνηση, όπως αυτή, θα σώσει τη χώρα, αλλά η Κεντροαριστερά θα εξαφανιστεί για 30 χρόνια, ή θα πρέπει να υπάρχουν διαδικασίες νέας δημοκρατικής νομιμοποίησης της κυβέρνησης» (εκλογές, δηλαδή). Εκείνο που δε μπορούμε να πούμε με σιγουρία είναι ποια από τις δυο παροιμιώδεις εκδοχές του «λαγού» ταιριάζει στον Καστανίδη.

Πρόκειται απλώς για μια αικόμη ένδειξη της κρίσης που διέρχεται το ΠΑΣΟΚ ως κόμμα, στο πλαίσιο της οποίας εμφανίζονται διαφορώς φυγόκεντρες τάσεις, ή ο Καστανίδης λειτουργεί ως λαγός του Παπανδρέου; Αν ήταν να μιλήσουμε με πιθανότητες, τις περισσότερες θα συγκέντρωνε η δεύτερη εκδοχή. Ο Καστανίδης ούτε για τη δημοκρατική του ευαισθησία διακρίνεται ούτε υπήρξε ποτέ εκπρόσωπος του λεγόμενου λαϊκού ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη, διατηρεί πάντοτε στενούς δεσμούς με το μέγαρο Μαξίμου και έχει την πολιτική πείρα να προβλέψει ότι η συγκεκριμένη δήλωσή του θα προκαλούσε το σχετικό θύρωβο. Γιατί, λοιπόν, να πλήξει την ενότητα της κυβέρνησης; Μήπως επελέγη για να ρίξει στην πιάτσα την ιδέα των πρώτων εκλογών, απλά για να υπάρχει στην ατζέντα;

Αν ρωτήσετε, γιατί να πάει ο Παπανδρέου σε πρόωρες εκλογές, θα απαντήσουμε ότι ορισμένες φορές ένας πρωθυπουργός πάει σε πρόωρες εκλογές όχι γιατί το θέλει, αλλά γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Δεν νομίζουμε ότι ο Παπανδρέου αυτή τη στιγμή προσανατολίζεται ο' ένα τέτοιο ενδεχόμενο, έρει όμως ότι από το φθινόπωρο πολλά μπορεί ν' αλλάξουν. Γιατί, λοιπόν, να μην ελέγχει τη σχετική φιλολογία μέσω έμπιστων ανθρώπων του, όπως ο Καστανίδης; Από την άλλη, αν ο Καστανίδης κάνει του κεφαλού του, αυτό σημαίνει ότι στην πρωθυπουργική ομάδα τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ' όσο φαίνονται.

■ Με υλικά από κατεδάφιση

Δεν ανακοίνωσε την ιδρυση κόμματος η Μπακογιάννη, αλλά την ιδρυση «Φόρουμ για την Ελλάδα». Οποιος μπήκε στον κόπτο ν' ακούσει το διάρκειας ενός τετάρτου βιντεοκοπτημένο μήνυμά της, που μεταδόθηκε διαδικτυακά δεν έχει απορίες. Ακούσει την ιδρυτική προσφορά της δημοσιεύοντας στην προσφορά της Μπακογιάννην, αλλά την ιδρυτική προσφορά της ΝΔ. Ολό το περιτύλιγμα μύριζε ναφθαλίνη και προκαλούσε γέλια. Πώς να μη γελάσεις όταν ακούς τη Ντόρα να μιλά για «κίνημα θετικού πολιτικού αικτιβισμού»; Και να σου παρουσιάζει μετά τους πρώτους... αικτιβιστές, η πλειοψηφία των οποίων είναι επιχειρηματίες και πανεπιστημιακοί του νεοφιλελεύθερου φράσματος! Χτίζεις σπίτι με υλικά κατεδάφισης; Οταν ανακοινώθει το «νέο» κόμμα, βέβαια, θα έχουμε και εκείνους που θα αποσκιρτήσουν από τη ΝΔ.</p

Εκδικητικός φασισμός

Χρόνια τώρα το Ισραήλ διαφριμίζει τον εαυτό του ως το «μοναδικό δημοκρατικό κράτος στη Μέση Ανατολή». Αυτός ο χαρακτηρισμός μονάχα γελία θα προκαλούσε, αν δεν υπήρχε πίσω του ένα ολόκληρο σύστημα γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, που τον κάνει εξαργιστικό. Οποιος ξεφύγει έστω και λίγο από αυτό το σύστημα, ακόμα κι αν δεν παραβιάσει τους νόμους των Σιωνιστών, έχει συνέπειες. Οποιος και να είναι, ακόμα και βουλευτής.

Την περασμένη Τρίτη, το «μοναδικό δημοκρατικό κράτος στη Μέση Ανατολή» αποφάσισε «δημοκρατικά» να καταργήσει τρία προνόμια που απολαμβάνουν οι βουλευτές της Κνεσέτ (σ.σ. βουλή του Ισραήλ) στη βουλευτικά Χανίν Ζοάμπι η οποία ανήκει στο κόμμα «Μπαλάντ» (αποτελείται κυρίως από Παλαιστινίους του Ισραήλ). Το έγκλημά της; Τόλμησε να συμμετάσχει στο Στόλο της Ελευθερίας.

Η Κνεσέτ, με ψήφους 34 υπέρ και 16 κατά, αποφάσισε να στέρησε από την Ζοάμπι: 1. Το δικαίωμα να μπορεί να φύγει από τη χώρα ακόμα κι αν καταζητείται για κακούργημα ή χρέος στο Ισραήλ. 2. Το διπλωματικό διαβατήριο. 3. Το δικαίωμα σε περίπτωση που πάει σε δίκη να της καλύπτει τα δικαιοτικά έξοδα η Κνεσέτ. Οι βουλευτές άρχισαν να τη βρίζουν («δεν ανήκει στην Κνεσέτ», «ντρόπιασες τους πολίτες του Ισραήλ», «δεν αξίζεις την ιστορική ταυτότητα» και άλλα συναφή) με αποκορύφωμα την προκλητική στάση της βουλευτίνας Αναστασία Μικαέλι, η οποία έδωσε στη Ζοάμπι ένα πλαστό ιρανικό διαβατήριο με τη φωτογραφία της επάνω, υποστηρίζοντας ότι αυτή είναι πιοτή στο Ιράν και τους εχθρούς που θέλουν να καταστρέψουν το Ισραήλ! Αν αυτό δεν είναι εκδικητικός φασισμός, τότε πώς αλλιώς μπορεί κανείς να το χαρακτηρίσει;

■ Αφγανιστάν

Όλο και χειρότερα για τους κατακτητές

11/7/2010

Στην άλλοτε ήσυχη βόρεια επαρχία Κουντούζ, τουλάχιστον 11 αστυνομικοί και ένας κυβερνητικός αξιωματούχος με το σωματοφύλακά του σκοτώθηκαν από επιθέσεις ανταρτών. Επίσης, δύο γερμανοί στρατιώτες τραυματίστηκαν, όταν το αυτοκίνητό τους χτυπήθηκε από βόμβα τοποθετημένη στο οδόστρωμα. Συνολικά, 23 αφγανοί αστυνομικοί σκοτώθηκαν και 69 τραυματίστηκαν από επιθέσεις ανταρτών μέσα σε μια βδομάδα, σύμφωνα με ανακοίνωση του αφγανικού υπουργείου Εσωτερικών.

Την ίδια μέρα, έγιναν διαδηλώσεις σε δύο πόλεις του Αφγανιστάν. Περίπου 1.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους της πόλης Πούλι Άλαμ της επαρχίας Λογκάρ και άλλοι τόσοι στην πόλη Μαζάρ-Ι-Σαρίφ της επαρχίας Κουντούζ, φωνάζοντας συνθήματα κατά των δυνάμε-

ων κατοχής και της κυβέρνησης Καρζάι και εκφράζοντας την οργή τους για τη δολοφονία 17 πολιτών στη νοτιοανατολική επαρχία Πάκια και 2 ακόμη στη Μαζάρ-Ι-Σαρίφ από νοτοϊκά πυρά..

13/7/2010

Τρεις αμερικανοί στρατιώτες και ένας αφγανός αστυνομικός σκοτώθηκαν από επίθεση αυτοκτονίας σε συγκρότημα της αφγανικής αστυνομίας στην Κανταχάρ.

Την ίδια μέρα, 3 βρετανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν και τέσσερις ακόμη τραυματίστηκαν, όταν ένας αφγανός στρατιώτης εκτόξευσε μια ρουκέτα εναντίον τους στη νότια επαρχία Χελμαντ, ανεβάζοντας στους 356 το αριθμό των νεκρών βρετανών στρατιωτών στον πόλεμο του Αφγανιστάν. Ο αφγανός στρατιώτης κατέφυγε σε περιοχή που ελέγχεται από τους Ταλιμπάν και βρίσκεται υπό την προστασία τους, όπως ανακοίνωσε εκπρό-

σωπός τους.

14/7/2010

Πέντε αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν στο νότιο Αφγανιστάν. Οι τέσσερις από έκρηξη βόμβας και ο πέμπτος από «ελαφρά πυρά».

Συνολικά, 12 νοτοϊκοί στρατιώτες σκοτώθηκαν σε 48 ώρες στο νότιο Αφγανιστάν.

Ιδιόυ ένα ελάχιστο πρόσφατο δείγμα της εξελίξης του αμερικανονατοϊκού πόλεμου στο Αφγανιστάν. Αξίζει να σημειωθεί το περιστατικό της επίθεσης του αφγανού στρατιώτη εκτόξευσης μια ρουκέτα εναντίον τους στη νότια επαρχία Χελμαντ, ανεβάζοντας στους 356 το αριθμό των νεκρών βρετανών στρατιωτών στον πόλεμο του Αφγανιστάν. Ο αφγανός στρατιώτης κατέφυγε σε περιοχή που ελέγχεται από τους Ταλιμπάν και βρίσκεται υπό την προστασία τους, όπως ανακοίνωσε εκπρό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

■ ΗΠΑ

Στη λεωφόρο της ανάκαμψης ή στο βάλτο της κρίσης;

γος να φάξουν για δουλειά, μιας και δεν υπάρχουν δουλειές, έχει αυξηθεί μιάμιση φορά από πέρισσο (από 793.000 σε 1.202.000) φτάνοντας σε επίπεδα ρεκόρ δεκαετίας και περίπου τρεις φορές πάνω από το μέσο όρο των προ της τελευταίας κρίσης ετών (δηλαδή πριν το 2008). Ομως, δεν είναι μόνο τα ποσοστά ανεργίας που παραμένουν σε επίπεδα ρεκόρ. Είναι και η μακροχρόνια ανεργία που καλπάζει. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι περίπου οι μισοί (45%) από τους ανέργους δεν έβρισκαν δουλειά για έξι μήνες.

Ο βερεοδές κομμένος

Εκτός από την ανεργία που παραμένει σε επίπεδα ρεκόρ, είναι και ο περιορισμός των πιστώσεων που δεν δίνει κανένα περιθώριο για αύξηση των πωλήσεων. Γιατί όλο και περισσότεροι Αμερικανοί βρίσκονται καταχρεωμένοι. Οπως επισημαίνει το πρακτορείο Ασοσιέτεντ Πρες, σε άρθρο με τίτλο «Τα πιστωτικά σκόρ περισσότερων Αμερικάνων βυθίζονται σε νέα χαμηλά» (12/7/10): «Στοιχεία που δόθηκαν από την FICO (σ.σ. αμερικανική εταιρία που «μετράει» την πιστοληπτική δυνατότητα των δανειζόμενων) έδειξαν ότι το 25.5% των καταναλωτών –περίπου 43.4 εκατομμύρια ανθρωποί– έχουν σήμερα πιστωτικό σκόρ 599 ή λιγότερο, κατατάσσοντάς τους στους πιο επικίνδυνους για τους δανειστές. Είναι απίθανο να μπορέσουν να αποκτήσουν πιστωτικές κάρτες, δάνεια για αυτοκίνητα ή υποθήκες κάτω από τα αυστηρότερα μέτρα πιστωτικής που χρησιμοποιούν τώρα οι τράπεζες.

Επειδή οι καταναλωτές βασίστηκαν τόσο πολύ στο δανεισμό για να τροφοδοτήσουν τις δαπάνες τους τα τελευταία χρόνια, ο περιορισμός της πρόσβασης σε πιστώσεις είναι ένας λόγος για την αργή οικονομική ανάκαμψη. Το ποσοστό του 25.5% δεν είναι καθόλου μικρό. Οπως επισημαίνει το πρακτορείο, σύμφωνα με τα στοιχεία του πιστωτικού ομίλου μικρών μεταποιητικών επιχειρήσεων, από την περίπου πενηντάρχοντα ιστορία των προγραμμάτων αυτών (σ.σ. των συσσιτίων, δηλαδή, που ονομάζονται food stamps). Οι αποδεί-

ρωτές) κυμαινόταν γύρω στο 15%.

Ξεπούλημα κατοικιών

Ο τομέας της κατοικίας δεν πηγαίνει καλύτερα. Οπως αναφέρει το CNN – Money (30/6/2010), οι πωλήσεις κατασχεμένων κατοικιών αποτελούσαν το ένα τρίτο του συνόλου των πωλήσεων στον τομέα της κατοικίας κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων μηνών του 2010. Οι κατοικίες αυτές πωλούνταν σε τιμές γύρω στο 30% χαμηλότερα.

Κατά τη διάρκεια του 2009, περισσότερες από 1.2 εκατομμύρια πωλήσεις ιδιοκτησιών αφορούσαν κατασχέσεις. Αύξηση της τάξης του 25% σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο. Το εκπληκτικό όμως δεν είναι αυτό, αλλά το γεγονός ότι σε σχέση με τέσσερα χρόνια πριν (το 2005) η αύξηση φτάνει το 2.500% (δηλαδή 25 φορές πάνω!). Οι πωλήσεις αυτές περιλαμβάνουν ιδιοκτησίες που πουλήθηκαν σε short sales, σε πωλήσεις που γίνονται δηλαδή όταν ο δανειστής (τράπεζα) και ο οφειλέτης συμφωνούν να πουληθεί η κατοικία που έχει μπει υποθήκη για να πληρωθεί το χρέος, ή ιδιοκτησίες που πουλήθηκαν από τις ίδιες τις τράπεζες μετά από αποτυχημένους πλειστηριασμούς.

Περισσότεροι οι φτώχοι

Ανεξάρτητα από την εξελίξη του ΑΕΠ, η φτώχεια αυξάνεται συνεχώς στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με άρθρο του πρακτορείου Stateline (8/7/10) με τίτλο «More poverty by any measure» («Περισσότερη φτώχεια όπως και να την μετρήσεις»), αναφέρει ότι τα νέα στοιχεία για τη φτώχεια στις ΗΠΑ που αναφένται να δημοσιευτούν το Σεπτέμβρη θα είναι δυσμενή, συμπληρώνοντας: «Πάνω από 15 εκατομμύρια Αμερικάνοι είναι άνεργοι, οι άστεγοι έχουν αυξηθεί κατά 50% σε ορισμένες πόλεις και 38 εκατομμύρια ανθρωποί λαμβάνουν συσσίτια, περισσότεροι από ποτέ στην περίπου πενηντάρχοντα ιστορία των προγραμμάτων αυτών (σ.σ. των συσσιτίων, δηλαδή, που ονομάζονται food stamps). Οι αποδεί-

Η ανεργία καθάρισε

Μπορεί το αμερικανικό ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν) να σταμάτησε να συρρικνώνεται, σημειώνοντας αύξηση 2.7% στο πρώτο τρίμηνο του 2010 (οι μεταβολές τα αντίστοιχα πρώτα τρίμηνα του 2008 και του 2009 ήταν -0.7% και -6.4% αντίστοιχα), κάνοντας τους αναλυτές να μιλούν για «ανάκαμψη», η αλήθεια όμως είν

■ Παναμάς

Μεγάλη απεργία των εργατών στις φυτείες μπανάνας

Με μια πρώτη σημαντική νίκη κλείνει τον κύκλο της η μεγάλη απεργία χιλιάδων εργατών στις φυτείες μπανάνας στο δυτικό Παναμά, ύστερα από σκληρό και αποφασιστικό αγώνα δέκα ημερών. Η απεργία ξεκίνησε στις 2 Ιουλίου από τους 5.000 εργάτες της Bocas Fruuit Company, γιατί έμειναν απλήρωτοι δύο βδομάδες, και ενισχύθηκε με τη συμμετοχή 3.000 περίπου αικόμη εργατών στις φυτείες μπανάνας της επαρχίας Bocas del Toro, που διεκδικούσαν αύξηση των αποδοχών τους και κατάργηση του διαβόητου «Νόμου 30».

Ο νόμος αυτός, που υπογράφτηκε στο τέλος Ιουνίου από τον πρόεδρο του Παναμά Ρικάρντο Μαρτινέλι, μεταξύ άλλων, περιορίζει τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και επιτρέπει στις εταιρίες να διακόπτουν τα συμβόλαια των εργατών που απεργούν και να προσλαμβάνει αντικαταστάτες τους.

Οι απεργοί κλιμάκωσαν τις κινητοποιήσεις τους και στις 8 Ιουλίου έπεισε νεκρός ο πρώτος απεργός από τα πυρά της αστυνομίας, που επιχείρησε να απομοικύνει

τα αδιοφράγματα που είχαν στήσει με κορμούς δέντρων και φλεγόμενα λάστιχα στους κεντρικούς δρόμους της πόλης Changuinola. Οργισμένοι διαδηλωτές έκαψαν μια τράπεζα και λεηλάτησαν μερικές επιχειρήσεις και το ίδιο βράδυ επιβλήθηκε από την κυβέρνηση απαγόρευση κυκλοφορίας κατά τη διάρκεια της νύχτας, η οποία

επεκτάθηκε και την επόμενη νύχτα. Οι συγκρούσεις απεργών και αστυνομίας επαναλήφθηκαν και την επόμενη μέρα, όταν αστυνομικές δυνάμεις επιχείρησαν ξανά να διαλύσουν τα οδοφράγματα, με αποτέλεμα να χάσει τη ζωή του από τα πυρά της αστυνομίας και δεύτερος

απεργός και να συλληφθούν τουλάχιστον 80 απεργοί, ενώ οι διαδηλωτές συνέλαβαν ως ομήρους 4 αστυνομικούς. Επίσης, κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων τραυματίστηκαν 120 απεργοί, από τους οποίους 35 μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία της πόλης του Παναμά, λόγω της σοβαρότητας των τραυμάτων τους.

Τελικά, ο αποφασιστικός και παρατεταμένος απεργιακός αγώνας των εργατών στις φυτείες μπανάνας της επαρχίας Bocas del Toro ανάγκασε την κυβέρνηση του Παναμά να υποχωρήσει. Υστερα από διαπραγματεύσεις δύο ημερών, ο γενικός γραμματέας της Ενωσης των εργατών μπανάνας και ο πρώτος αντιπρόεδρος του Παναμά κατέληξαν σε συμφωνία, η οποία προβλέπει την αναστολή της εφαρμογής του νόμου. Είναι μια πρώτη σημαντική νίκη των εργατών, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η κυβέρνηση θα παραιτηθεί από την προσπάθεια ενεργοποίησης του νόμου, όταν κρίνει ότι οι συνθήκες την ευνοούν και αν το εργαστικό κίνημα το επιτρέψει.

■ Εκεί που τελειώνουν οι «τηλεμαραθώνιοι»...

Εξι μήνες μετά τον μεγάλο σεισμό που χτύπησε την Αϊτή, μεγάλο μέρος της πρωτεύουσας παραμένει συντρίμμια. Παρά τις υποσχέσεις βοήθειας από όλο τον κόσμο, ενώπιον εκατομμύριο άνθρωποι (το ένα έκτο του πληθυσμού) εξακολουθούν να παραμένουν άστεγοι.

Με αυτά τα λόγια περιγράφει την κατάσταση στην Αϊτή ο ανταποκρίτης του Αλ-Τζαζίρα από την πρωτεύουσα, Πορτ-Ο-Πρενς. Εκεί που τελειώνουν οι «τηλεμαραθώνιοι» αρχίζει η πραγματική ζωή. Ο, τι και να πιστεύει κανείς, δε μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός ότι η Αϊτή αποτελεί το πιο χτυπητό παράδειγμα για την αναποτελεσματικότητα (πέρα από την υποκρισία) της «φιλανθρωπίας» που αφήνει αλώβητο το σύστημα της υποδούλωσης ολόκληρων λαών στα ιμπεριαλιστικά κοράκια και τους ντόπιους καπιταλιστές. Τα ψήφουλα των «φιλανθρωπών» κυρίων είναι καλά για να «οώσουν τις ψυχούλες τους» και να τους γεννήσουν την ελπίδα ότι θα κερδίσουν μια θέση στον «επουράνιο παράδεισο», πέραν τούτου όμως...

■ Περού: Οι ΗΠΑ επικήρυξαν δύο ηγέτες των ανταρτών

Με πρόσχημα τον «πόλεμο κατά των ναρκωτικών», το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών επικήρυξε δύο ηγετικά στελέχη του μαϊκού ανταρτικού «Φωτεινό Μονοπάτι», προσφέροντας αμφιβή 5 εκατομμύρια δολάρια σε όποιον βοηθήσει στη συλληψή τους.

Πρόκειται για τον Florindo Eleuterio Flores, γνωστό ως σύντροφο Αρτέμιο, επικεφαλής μιας ομάδας ανταρτών που δρουν στην περιοχή Alto Huallaga, και τον Victor Quispe Palomino, γνωστό ως σύντροφο Χοσέ, επικεφαλής ομάδας ανταρτών που δρουν στη Ζούγκλα της Επε και στις κοιλάδες του ποταμού Άρυτας.

Η απόφαση αυτή ανακοινώθηκε από την αμερικανική πρεσβεία στη Λίμα, την πρωτεύουσα του Περού, λίγες μέρες αργότερα ο ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι το Περού ξεπέρασε την Κολομβία, καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση στον κόσμο στην καλλιέργεια κόκας, και ο περουβιανός πρόεδρος Αλαν Γκαρσία χαρακτήρισε τους Αρτέμιο και Χοσέ «ναρκοτρομοκράτες».

Το «Φωτεινό Μονοπάτι» είχε αναπτύξει πλούσια δράση εναντίον των κρατικών δυνάμεων καταστολής στη δεκαετία του '80. Οταν στις αρχές της δεκαετίας του '90 η ιδρυτική του ομάδα συνελήφθη και φυλακίστηκε σε απάνθρωπες συνθήκες, κάποια στελέχη του κατέφεραν να γλυτώσουν κατακρεύοντας στις ζουγκλές, να ανασυγκροτήσουν τα επόμενα χρόνια τις δυνάμεις τους και να συνεχίσουν τις ενέργεις και τις επιθέσεις, κατά τις οποίες την περασμένη χρονιά σκοτώθηκαν δεκάδες στρατιώτες.

Δικαιολογημένη λοιπόν η ανησυχία και η πρεμιόρα του περουβιανού προέδρου να εξοντώσει την ηγεσία του ανταρτικού, προσφέγοντας στη βοήθεια των Αμερικάνων, η οποία προφανώς δεν θα περιοριστεί στην επικήρυξη των «ναρκοτρομοκρατών» αλλά θα εξελιχθεί σε ανοιχτή στρατιωτική ανάμειξη, όπως έχει συμβεί στην Κολομβία με το διαβόητο «Πλαν Κολόμπια» και στο Μεξικό. Το ίδιο συμβαίνει αυτές τις μέρες με την Κόστα Ρίκα, η κυβέρνηση της οποίας έδωσε την άδεια να εγκατασταθούν στη χώρα 7.000 αμερικανοί πεζοναύτες, με πρόσχημα και πάλι τον «πόλεμο κατά των ναρκωτικών». Η σχετική συμφωνία προβλέπει ότι τα αμερικανικά στρατεύματα «θα απολαμβάνουν ελευθερία κινήσεων και το δικαίωμα να πραγματοποιούν όλες τις αναγκαίες επιχειρήσεις για να εκπληρώσουν την αποστολή τους». Σημειώτεον ότι η Κόστα Ρίκα δεν έχει στρατό (καταργήθηκε το 1948) παρά μόνο αστυνομία, που σημαίνει ότι η χώρα περνά υπό τον πλήρη στρατιωτικό έλεγχο των ΗΠΑ.

Ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών» είναι το πρόσχημα που χρησιμοποιεί ο Λευκός Οίκος για να καταστεί ο ανταρτικό κίνημα στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, να αποτρέψει τις φυγόκεντρες τάσεις, τύπου Βενεζουέλας, Βολιβίας, Εκουαδόρ κ.ά., και να επιβάλλει ασφυκτικό πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο στις χώρες αυτές.

Πλουταίνουν τα παμόγια

Μπορεί ο Μπαράκ Ομπάμα να υποχρέψει ότι θα καταργήσει τα λόμπι της πολιτικής, οι λομπίστες όμως ζουν και βασιλεύουν τοπεπώνοντας ανάλογα... Σε πρόσφατο άρθρο των Τάιμς της Νέας Υόρκης (αναδημοσιεύτηκε από την «Καθημερινή» της περασμένης Τρίτης) αναφέρεται ότι οι 11.000 ομοσπονδιακοί λομπίστες ειδουν τα κέρδη τους αυξημένα κατά 5% φτάνοντας στο αστρονομικό ύψος των 3.5 δισ. δολαρίων. Δηλαδή, ο καθένας τους τσέπωσε κοντά στα 320 χιλιάδες δολάρια το χρόνο, βγάζοντας σε ένα μήνα 20% περισσότερα από αυτά που βγάζει μέσα σε ένα χρόνο μια τετραμερής οικογένεια που βρίσκεται στο όριο φτώχειας!

Φυσικά, αυτό δεν είναι τα μεγαλύτερα κεφάλια του αμερικανικού μονοπωλιακού κεφαλαίου. Είναι αυτοί που κάνουν τα «κονέ» μεταξύ των «μεγάλων κεφαλιών» και των κρατικών παραγόντων που παράγουν πολιτική. Οπως ο κ. Ποντέστα, πρόεδρος της εταιρίας Podesta Group, ο οποίος ήταν ο ούντες μεταξύ της BP και των ερευνητών του Κογκρέσου που ερευνούσαν τη μεγάλη περιβαλλοντική καταστροφή στον Κόλπο του Μεξικού. Οπως επισημαίνουν οι Τάιμς της Νέας Υόρκης, «η εταιρία του κ. Ποντέστα βοήθησε στην επίσημη φτώχεια του Κόλπου του Μεξικού». Ήταν ο ίδιος «κύριος» που στα μέτρα για την Γουόλ Στριτ (που ίσως να έχουν γίνει νόμος του κράτους τη στιγμή

που διαβάζετε αυτές τις γραμμές) «άσκησε πίεση για 25 διαφορετικά ζητήματα για λογαριασμό μεγάλων πτωκών, όπως η Bank of America, αλλά και μικρότερων», όπως επισημαίνει η εφημερίδα. Σύμφωνα με παλαιότερο άρθρο του αμερικανικού περιοδικού GQ (το άρθρο αυτό γράφτηκε στις 14/5 αλλά φιγουράρει μέχρι σήμερα στην ιστοσελίδα του ίδιου του ομίλου Ποντέστα, <http://www.podesta.com/intnews.htm>), «ο Τόνι είναι ένας από τους ανθρώπους με τη μεγαλύτερη επιρροή και διασυνδέσεις στην Ουάσιγκτον, όσον αφορά στο να πάρει την απέντα του πελάτη και να την παρουσιάσει». Εχει δε λαδώσει πολλούς βουλευτές και πολιτικούς (μόνο τον περασμένο χρόνο πάνω από 400.000 δολάρια έχει ξοδέψει γι' αυτό το σκοπό). Ο «Τόνι» δεν τα πήγε και ασχήμα. Κατά τ

Ανάγκη ρήξης

Αμφέβαλλε κανείς ότι η ΓΣΕΕ θα υπέγραψε Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας με τους όρους που απαιτούσε ο ΣΕΒ; Μάλλον όχι. Οταν στην υπόθεση αναμίχτηκε ο ίδιος ο πρωθυπουργός δίνοντας γραμμή γι' αυτό που τελικά υπογράφτηκε, ήταν δεδομένο ότι οι υπογραφές τελικά θα έπεφταν.

Και βέβαια, είναι υποτιμητικό της νομοσύνης μας να συζητήσουμε για το περιεχόμενο αυτής της σύμβασης, η οποία νομιμοποιεί το Μνημόνιο και στέλνει το μήνυμα ότι το σύστημα μπορεί να υπολογίζει στην εργατοπατερία.

Γιατί τότε να προβληματίζόμαστε, αν μπορούσαν να έχουν διαφορετική κατάληξη οι απανωτές 24ωρες απεργίες που οργανώθηκαν τους τελευταίους μήνες; Υπήρχαν οι όροι για να συμβεί κάτι διαφορετικό;

Η ΓΣΕΕ με την ΑΔΕΔΥ δεν είχαν όλη την πρωτοβουλία των κινήσεων; Το ΠΑΜΕ με τον απόλυτο σεβασμό στην αστική νομιμότητα δεν ήταν το αντίπαλο δέος; Με σκυμμένο το κεφάλι δεν είναι οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα; Δεν είναι καταθλιπτικοί οι συσχετισμοί στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, που έχουν μετατραπεί σε γκέτο;

Μ' αυτούς τους όρους, το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο. Κι αυτό είναι που πριν από οτιδήποτε άλλο πρέπει να συνειδητοποιηθεί. Γιατί αν δεν συνειδητοποιηθεί, δε μπορεί να γίνει καμιά συζήτηση για αλλαγή της κατάστασης.

Η εργατική τάξη ασφυκτιά μέσα σ' ένα συνδικαλιστικό σύστημα πλήρως αστικοποιημένο. Το πολιτικό σύστημα, από την άλλη, τάξει αλλαγές μέσα από την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών. Ενώψει των αυτοδιοικητικών εκλογών, μάλιστα, η κομματική πραμάτεια απλώνεται και πάλι, για να προσελκύσει τους πελάτες-ψυφοφόρους.

Ολα αυτά δεν είναι καινούργια. Ερχονται από παλιά. Ενα σύστημα κακοφορμισμένο αναπαράγεται συνεχώς, χωρίς να έχει να προσφέρει απολύτως τίποτα. Και σε συνδικαλιστικό και σε πολιτικό επίπεδο.

Πολλοί μιλούν για τις εξεγέρσεις που έρχονται. Είναι αλήθεια πως οι αστοί τις φοβούνται, γι' αυτό και τις ξορκίζουν με χιλιάδες ξόρκια. Ομως και οι εξεγέρσεις μπορούν να οδηγηθούν στο πουθενά, αν δεν έχουν την ταξική προοπτική, που μόνο η γνώση και η συνείδηση μπορούν να τους προσφέρουν. Κι αν οι εξεγέρσεις ωριμάζουν, τότε οι πρωτοπόροι εκπρόσωποι της εργατικής τάξης έχουν έναν παραπάνω λόγο να ασχοληθούν με τους όρους εξέλιξής τους.

Απαιτείται ρήξη με το σάπιο παρελθόν που εξακολουθεί να καταδυναστεύει την εργατική τάξη. Πλήρης ρήξη και όχι επικαλύψεις, μικρές ή μεγαλύτερες. Χρειαζόμαστε επεξεργασία των όρων πολιτικής ενοποίησης της εργατικής τάξης. Αυτά τα δυο είναι διαδικασίες αλληλένδετες. Δεν κινούνται σε αυτόνομες πορείες, αλλά κινούνται μαζί με τη μια διαδικασία να τροφοδοτεί την άλλη. Ας πάσσουμε, λοιπόν, το νήμα και ας αρχίσουμε να το ξετυλίγουμε, αντί να αναλωνόμαστε σε γενικόλογες αγωνιστικές εκκλήσεις.

Ο σύντροφος Καραθανασόπουλος (ΚΚΕ), αριστερά, και ο σύντροφος Λαφαζάνης (ΣΥΡΙΖΑ), δεξιά, απευθύνουν θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στη συγκέντρωση των μπάτσων (συγνώμη, των συντρόφων εργαζομένων των σωμάτων ασφαλείας θέλαμε να πούμε)...

■ Χρυσοπληρωμένοι διαφημιστές

Όταν ανέλαβε την εξουσία το ΠΑΣΟΚ, ο Παπανδρέου ανακοίνωσε ότι ανέδεσε στον καταλανό αρχιτέκτονα Ασιμπίγιο να μελετήσει το άνοιγμα της Αθήνας προς τη δάλασσα. Εκτότε δεν ακούσαμε τίποτα, όμως δεν είμαστε καθόλου σίγουροι ότι ο διάσημος αρχιτέκτονας και η ομάδα του δεν έχουν κάποιο συμβόλαιο, όπως ας πούμε το συμβόλαιο που είχε γίνει με τον –επίσης Καταλανό– Καλατράβα, τον οποίο ακόμα πληρώνει ο ελληνικός λαός.

Αργότερα, ο Παπανδρέου παρουσίασε μια ομάδα «σοφών» οικονομολόγων, οι οποίοι διέφευχαν κάποιο καταληκτικό σχέδιο για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας. Ούτε για την ομάδα των «σοφών» ξανακούσαμε τίποτα, αλλά και πάλι δεν αποκλείουμε κάποιο συμβόλαιο να έχει υπογραφεί και να «τρέχει». Γιατί είναι ευρέως γνωστό ότι οι διάφοροι «σοφοί» που γυρίζουν τον κόσμο και πουλάνε διαλέξεις και συμβουλές ούτε για κατούρημα δεν πάνε τζάμπα.

Στα τέλη της περασμένης εβδομάδας, απαντώντας σε επίκαιρη ερώτηση της Παπαρήγα, ο Παπανδρέου ανακοίνωσε ότι ανέδεσε στον Γιοακίμ Πάλμε, γιο του δολοφονηθέντα πριν χρόνια σουηδού πρωθυπουργού, ο οποίος «μόλις πρόσφατα, ανακηρύχμηκε Πρόεδρος του Παγκόσμιου Κοινωνιολογικού Ερευνητικού Ινστιτούτου και της Επιτροπής για το Κράτος Πρόνοιας, που μάχεται ενάντια στη φτώχεια», «να γηγεδί μιας διεθνούς ομάδας, η οποία διαξιλογήσει όλο το προνοιακό μας σύστημα και, παράλληλα, δια κοιτάζει και τα δέματα της νέας γενιάς».

Δεν ξέρουμε αν δα ξανακούσουμε τίποτα και για τον Πάλμε και την ομάδα του, το βέβαιο όμως είναι πως κι αυτοί διά πάρουν κάποιο συμβόλαιο, γιατί κανένας απ' αυτούς τους μεγαλόσχημους δεν δουλεύει τζάμπα. Ο Παπανδρέου κάνει προσωπική διαφήμιση και αναπτύσσει τις προσωπικές του δημόσιες σχέσεις στο εξωτερικό, την ίδια στιγμή που η πρωτοφανής λιτότητα δεν επιτρέπει ούτε καν την άσκηση της ευτελούς κρατικής προνοιακής πολιτικής που ασκούνταν μέχρι τώρα.

■ Αληποί καιροί, άληπα ήθη

Φιλότιμες προσπάθειες κατέβαλε ο υφυπουργός Οικονομικών Φ. Σαχινίδης να πεί-

σε ότι τα λεφτά που δίνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στους τραπεζίτες (μιλάμε για εγγυήσεις ύψους 25 δισ. ευρώ, πέραν των όσων είχαν πάρει με τη ρύθμιση της προγράμμας κυβέρνησης) είναι κάτιο διαφορετικό απ' αυτό που κάνει η κυβέρνηση της ΝΔ. Δεν θρήκε, όμως, ούτε ένα πειστικό επιχείρημα. Μίλησε μόνο για τις «προκλήσεις που αντιμετωπίζουν σήμερα τα ελληνικά πιστωτικά ιδρύματα». Τις ίδιες «προκλήσεις» όμως, αντιμετώπιζαν και τότε που η κυβέρνηση Καραμανλή αποφάσιζε να τους δώσει το «πακέτο» των 28 δισ., με τις ευλογίες της ΕΕ και της ΕΚΤ όπως και τώρα. Ετσι, κατέφυγε στις αληχμείες σε σχέση με το τι έλεγε το ΠΑΣΟΚ όταν αποφασίζοταν η νεοδημοκρατική ρύθμιση. Εμείς δεν ήμασταν ανίδετοι στη στήριξη των τραπεζών –είπε– αλλά καταδέταμε ερωτήματα αν μπορούν να διασφαλιστούν οι προϋποδέσεις «ώστε αυτά τα χρήματα τα οποία δια δοδούν για να στηριχθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα, στο τέλος να μετατραπούν σε πιστωτική επέκταση». Πολύ δε ήθελαν να ξεχάσουμε, όμως ήταν πολύ δυνατές οι καταγγελτικές κραυγές του Παπανδρέου, που καλούσε την κυβέρνηση Καραμανλή να μη δώσει χρήματα στους τραπεζίτες, αλλά να διπλασιάσει το «πακέτο» προς τους αγρότες, δίνοντάς τους αποζημιώσεις ύψους 1 δισ. ευρώ. Και βέβαια, ούτε η κυβέρνηση Παπανδρέου βάζει κανέναν όρο στους τραπεζίτες να μεγαλώσουν την πιστωτική επέκταση προς νοικοκυριά και επιχειρήσεις με τις εγγυήσεις που παίρνουν (ώστε να δανειζονται με χαμηλά επιτόκια από την ΕΚΤ).

■ Αληπα λόγια ν' αγαπιόμαστε

«Αισιόδοξος» για την πορεία της

■ Εύσημα

Εύσημα απένειμε στην ελληνική κυβέρνηση ο πρόεδρος του Eurogroup Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, διότι –όπως είπε– «δείχνει δέληση να διορδώσει τη δημοσιονομική κατάσταση και έχει ξεπέρασε τις προσδοκίες μας».

Στο ίδιο μήκος κύματος ο κομισάριος Ολιβέρ Ρεν σημείωσε ότι «η πορεία υλοποίησης του Μνημονίου βρίσκεται στη σωστή κατεύδυνση, ενώ και η μείωση των δαπανών στο πρώτο εξάμηνο ήταν καλύτερη του αναμενόμενου».

Αναμενόμενα τα εύσημα, μετά τη σαρωτική επίθεση ενάντια στον ελληνικό λαό, για την έκβαση της οποίας αγωνιούσαν στις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες και το επιπλεό των Βρυξελλών, φοβούμενοι κοινωνική έκρηξη. Δεν θα είχε νόμα να τους απαντήσουμε «πίσω έχει η αχλάδα την ουρά». Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται, γίνονται.

ΥΓ: Οσοι ζέρουν από χρηματοπιστωτική πολιτική αντιλαμβάνονται ότι τα καλά λόγια του Γιούνκερ, του Ρεν και των υπολοίπων έχουν και μια άλλη διάσταση. Οι κύριοι αυτοί εκπρόσωποί τους πιστωτές, δηλαδή εκείνους στους οποίους έχει παραχωρηθεί δικαίωμα ιδιοκτησίας επί της Ελλάδας. Έχουν κάθε λόγο να δημιουργηθεί καλό κλίμα και να αποκλιμακωθούν τα σπρετ των ελληνικών ομολόγων. Δικά τους λεφτά είναι.

γιοδοσία και αποτελεσματικότητα για τους πολίτες και όχι για να συντρεί τις σημερινές στρεβλώσεις και αδικίες». Συμπέρασμα: τα αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα είναι μόνιμα, διότι δερπεύουν «στρεβλώσεις και αδικίες».

■ Δημοσκοπική εκτόνωση

1.400.000 ψηφοφόρους χάνουν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, σύμφωνα με δημοσκόπηση της Public Issue για την «Καθημερινή». Το 65% απαντά «καμία από τις δύο» στο ερώτημα για το αν προτιμά κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ή ΝΔ. Το 79% δηλώνει δυσαρεστημένο από την κυβέρνηση και το 88% από την αξιωματική αντιπολίτευση. Στο 68% πέφει τη εκλογική επιρροή του δικομματισμού έναντι 72% που ήταν στην ίδια έρευνα πριν ένα μήνα. Η αποχή στην πρόδηση ψήφου φτάνει το 35,5%.

Εκεί που δημοσίευαν συνεχώς δημοσκοπήσεις, σύμφωνα με τις οποίες ο ελληνικός λαός ζύνει μες στην ευτυχία, τώρα δημοσιεύουν αποτελέσματα πιο κοντά στην πραγματικότητα. Η τακτική αναπροσαρμόζεται προσφέροντας εκτόνωση μέσω της δημοσκοπικής κάλπης. Το ζητούμενο για το σύστημα είναι να μην εκφράζεται η οργή στους δρόμους. Άσε που μέσα από τέτοιες δημοσκοπήσεις οι «εργολάβοι» των ΜΜΕ ασκούν καλύτερα το δικό τους έλεγχο πάνω στο πολιτικό σύστημα, προωθώντας την ιδέα της «οικουμενικής» κυβέρνησης ή της κυβέρνησης «τεχνοκρατών», ίδεα που κάποιοι κύκλοι της άρχουσας τάξης δουλεύουν εδώ και καιρό.

■ Τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα

«Κύριε Τσίπρα, δόθηκε μια μάχη στη βουλή, η οποία είχε ένα προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα». Αυτή ήταν η πρώτη φράση που εκστόμισε ο δημοσιογράφος του ραδιοσταθμού «Στο Κόκκινο». Δεν ξέρουμε αν το έκανε επίπτερος, πάντως η φράση ήταν μαχαιριά στην καρδιά του Αλέξη. Τόσο αγώνα είχε κάνει ο άνδρωπος για να... πείσει τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ να καταψήφισουν το Ασφαλιστικό. Ακόμα αντηχούν σ' αυτά μας οι εκκλήσεις του Ιφυσικά δεν ξέχναμε και την αφίσα-έκκληση της ΚΟΕ) και οι αναλυσάρες του για το ότι οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ κρατάνε στα χέρια τους την τύχη της κοινωνικής ασφάλισης. Ολόκληρη στρατηγική χτίστηκε πάνω στις... αντιδράσεις των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ. Ακόμα και η απόσυρση του ΠΔ για τα εργασιακά και η μετατροπή του σε ομάδα άρδρων στο Ασφαλιστικό, πανηγυρίστηκε ως μια πρώτη νίκη. Και να ρίχεται τώρα δημοσιογράφος του δικού σου σταδιού να σου λέει ότι το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο;

«Καταρχάς, να πούμε ότι είχε ένα αποτέλεσμα το οποίο δια μπορούσε να ήταν και διαφορετικό», ξεκίνησε την απάντησή του ο Αλέξης. Και άρχισε μετά να λέει για τη «μεγάλη πίεση» που ασκήθηκε στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, για την «έντονη διαφοροποίηση» που υπήρξε και σε επίπεδο δημόσιου λόγου και στην Επιτροπή όπου συζητείτο το ασφαλιστικό νομοσχέδιο», για «δύσελλα αντιδράσεων μέσα στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ», για την «έντονη κινητοποίηση από την πλευρά της ηγεσίας του επιτελείου του Μεγάρου Μαξίμου ώστε να μην υπάρξουν διαρροές».

Κι αφού προηγήμδηκαν όλ' αυτά τα κοινωνικά, που τα εξήραν ο Αλέξης και οι λοιποί Συρίζαριοι, γιατί ψήφισε υπέρ του ασφαλιστικού σύμπιτη η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ; Κι εμείς (και όχι μόνο εμείς), πώς ξέραμε και γράφαμε με σιγουρία ότι όλοι οι Πλασόκοι δια ψηφίσουν το Ασφαλιστικό; Αντί για μια απλή αυτοκριτική {«εκτιμήσαμε λάδος τις αντιδράσεις των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ»}, ο Τσίπρας ακολούθει τη γνωστή τακτική που λέει: «Εμείς δεν κάνουμε ποτέ λάθος. Οταν η πραγματικότητα διαφωνεί με αυτά που υποστηρίζουμε, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα.

■ Λειτουργοί

Και βέβαια είναι «κρατικοί λειτουργοί» και όχι δημόσιοι υπάλληλοι οι δικαστές. Αν ήταν δημόσιοι υπάλληλοι, τότε δια είχαν ένα μίνιμου αλληλεγγύης για τους συναδέλφους τους. Θα καταλάβαιναν τι σημαίνει να απεργεί ένας εργαζόμενος. Και δεν διέβγαζαν σωρηδόν παράνομες και καταχρηστικές τις απεργίες. Οπως έκαναν και την περασμένη Δευτέρα με την απεργία των εργαζόμενων στο Μετρό (το σωματείο ανέστειλε τελικά την απεργία, μετά τη δικαστική απόφαση).

Απλά, ο Παπακωνσταντίνου και οι άλλοι ψευτογιάπηδες του υπουργείου Οικονομικών δε μπορούν να δουν κάποια πράγματα, τυφλώμενοι από την αλαζονεία τους. Δεν ξέρουμε τι δια γίνει στο τέλος, όμως τη γκέλα ήδη την έκαναν. Εβαλαν τους δικαστές να απογραφούν μαζί με τους υπόλοιπους δημόσιους υπάλληλους, μη καταλαβαίνοντας ότι αυτή η κάστα πρέπει να ξεχωρίζεται από τους εργαζόμενους στην υγεία, την παιδεία, την καθαριότητα κ.λπ. Πρέπει να ξεχωρίζεται γιατί είναι ο πιο επίλεκτος από τους μηχανισμούς καταστολής, χωρίς τους οποίους κανένα αστικό κράτος δεν μπορεί να πάει πουδενά.

Το κλαμπ του Βερολίνου και το 4ο Ράιχ

Προς τι η έκπληξη από τις πληροφορίες που δημοσιεύτηκαν στο τελευταίο τεύχος του Spiegel για το γερμανικό σχέδιο δημιουργίας του «club Berlin», που θα οδηγήσει σε ελεγχόμενη χρεοκοπία χώρες που δεν θα μπορούν να εξυπηρετήσουν το χρέος τους ακόμα και μετά την περίοδο προσαρμογής του ευρωπαϊκού μηχανισμού «στήριξης»; Οποιος παρακολουθεί από κοντά τις εξελίξεις στο ευρωπαϊκό πολιτικο-οικονομικό γίγαντο θα επίπεδα μπορεί να μη θυμάται δηλώσεις του γερμανού υπουργού Οικονομικών B. Σύμπλε, προ διμήνου, σύμφωνα με τις οποίες και οι πιστωτές πρέπει να αναλάβουν μέρος του χρέους μιας χώρας που θα μπει σε διαδικασία αναδιάρθρωσης, «χάνοντας» ένα ποσοστό μέχρι και 50% της ονομαστικής αξίας των ομολόγων που έχουν στα χέρια τους.

Το μόνο καινούργιο που αποκαλύπτει το δημοσίευμα του Spiegel είναι η πρόταση για τη δημιουργία του «κλαμπ του Βερολίνου», δηλαδή ενός οργάνου από εκπροσώπους κρατών πιστωτών (σύμφωνα με το δημοσίευμα δεν έχει αποφασιστεί αν θα προέρχονται μόνο από την ΕΕ ή θα γίνει επέκταση και προς τα μελη του G20), το οποίο θα αναλαμβάνει την οικονομική πολιτική των κρατών που θα οδηγούνται στην ελεγχόμενη χρεοκοπία. Μόλις, δηλαδή, για πλήρη προτεκτορατοποίηση αυτών των χωρών.

Περιπτεύει να σημειώσουμε πως η πρώτη υποψήφια για ελεγχόμενη πτώχευση χώρα θεωρείται η Ελλάδα. Τι θα γίνει –λένε– αν στα τέλη του 2013 η Ελλάδα ολοκληρώσει με επιτυχία το σχέδιο σταθεροποίησης, μηδενίσει τη πρωτογενές έλλειμμά της, αλλά οι «αγορές» αρνούνται να αναχρηματοδοτήσουν το χρέος της που

θα βρίσκεται στα δυσθεώρητα επίπεδα του 140% με 150% του ΑΕΠ ή προσφέρουν επιπόκια που η ελληνική οικονομία δεν μπορεί να αντέξει; Το γερμανικό σχέδιο, που η ίδια η γερμανική κυβέρνηση διέρρευσε στο Spiegel, ονομάζεται ελεγχόμενη χρεοκοπία. Το χρέος θα «κουρευτεί», θα συμφωνηθεί μια μεγαλύτερη περίοδος αποπληρωμής και την οικονομική πολιτική θα αναλάβει το «κλαμπ του Βερολίνου».

Δεν είναι λίγοι οι αναλυτές που μετά το δημοσίευμα του Spiegel έγραψαν πως η σημερινή Γερμανία προσπαθεί με οικονομικά μέσα να οικοδομήσει το 4ο Ράιχ. Δηλαδή, να μετατρέψει την Ευρώπη σε οικονομική της επικράτεια, με τη δημιουργία μιας σειράς κρατών μειωμένης κυριαρχίας. Μόλις που η Γερμανία δε μπορεί να πραγματοποίησε αυτό το σχέδιο μόνη της. Δε μπορεί να παραβλέψει τη θέληση και τη δύναμη όλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, όπως η Γαλλία, η Ολλανδία, ακόμη και η Εξεπεσμένη Ιταλία. Θα χρειαστεί να κυλήσει πολύ νερό στα ποτάμια της Ευρώπης για να φτάσουμε σ' ένα τέτοιο σχέδιο.

Ομως, πέρα από το ανέφικτο του 4ο Ράιχ, είναι απολύτως εφικτό το σχέδιο του απόλυτου ελεγχόμενης χρεοκοπίες χωρών όπως η Ελλάδα. Πότε; Κανένας δε μπορεί να απαντήσει με ακρίβεια, γιατί κανείς δεν ξέρει πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Πέρα από τις τυφλές δυνάμεις που αποδειμνύει η καπιταλιστική κρίση, υπάρχει ο απρόβλεπτος παράγοντας που οικούει στο όνομα εργατική τάξη. Ενας εργατικός ξεσηκωμός μπορεί να ανατρέψει όλους τους σχεδιασμούς τους και να βάλει τέρμα και στα αυτοκρατορικά σχέδια του 4ου Ράιχ.

μακρόχρονο σχεδιασμό.

Δείτε τι έχει συμβεί με την Ελλάδα. Καθώς η ΕΕ δεν διέθετε κάποιον αξιόπιστο μηχανισμό οικονομικού ελέγχου και υπαγόρευσης, η Γερμανία απαίτησε και πέτυχε τελικά να φέρει στην Ευρώπη το ΔΝΤ, που έχει την τεχνογνωσία στην ανάπτυξη μηχανισμών στενού ελέγχου μιας οικονομίας. Η Γερμανία αποδέχτηκε τη δημιουργία του μηχανισμού «στήριξης» του ελληνικού καπιταλισμού μόνο όταν βεβαιώθηκε ότι αυτός ο μηχανισμός βγαίνει έξω από τα όρια της «κοινοτικής αλληλεγγύης» και περιλαμβάνει μέτρα πρωτοφανής ως προς τον ελεγχό μιας χώρας-μελούς της ευρωζώνης. Με το Μνημόνιο της τροίκας με το ελληνικό κράτος ως πρότυπο δημιουργήθηκε ο ευρύτερος μηχανισμός «στήριξης» για να αποτρέψει επιθέσεις σε κρατικά ομόλογα άλλων χωρών. Το επόμενο βήμα είναι το νέο «πειθαρχικό δίκαιο» για τις χώρες με υψηλά ελλείμματα και κρατικό χρέος, που ήδη συζητείται (έχει δημιουργηθεί task force που επεξεργάζεται τις εισηγήσεις της Κομισι

■ Παπακωνσταντίνου διαψεύδει λοβέρδο

Θυμόσαστε τα παραδείγματα του Λοβέρδου, βάσει των οποίων το σύνολο σχεδόν των συντάξεων με το νέο σύστημα έβγαιναν μεγαλύτερες σε σχέση με το παλιό; Αποδείξαμε, βέβαια, τον τρόπο με τον οποίο ο υπουργός Εργασίας έκανε την απάτη (εφάρμοζε τις ίδιες συντάξιμες αποδοχές με το νέο και το παλιό σύστημα), όμως η διάψευσή του ήρθε και από τον υπουργό Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος μιλώντας στη Βουλή για το «αδελφό νομοσχέδιο» (δικός του ο χαρακτηρισμός) του υπουργείου Εργασίας είπε: «Είναι μια αλλαγή που συμβάλλει καθοριστικά στο να αποκτήσουμε ένα βιώσιμο σύστημα, να εξορθολογιστεί η συντάξιμος διαπάνη, να συγκρατηθεί ο ρυθμός αύξησης των δαπανών και να εγγυηθούμε έτσι τις μελλοντικές συντάξεις».

Είναι δυνατόν να αυξάνονται οι συντάξεις στο πλαίσιο ενός νέου συστήματος που θέτει ως στόχο του τη μείωση της συνταξιοδοτικής διαπάνης;

■ Κυνική ομολογία

Μιλώντας στη Βουλή (14.7.10) για το νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό των δημόσιων υπαλλήλων, ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ Σπ. Μαργέτης έκανε την εξής κυνική ομολογία: «Καταλαβαίνουμε, βέβαια, πως στην αφετηρία τους, μέσα στις δυσμενείς οικονομικές συγκυρίες για τη χώρα μας, είναι χαμηλές τόσο η βασική σύνταξη όσο και η αναλογική σύνταξη. Μπορούμε, όμως, λειτουργώντας στην αρχιτεκτονική του συστήματος –κι έχουμε χρέος να το κάνουμε αυτό και γ' αυτό δεσμεύτηκε ο ίδιος ο πρωθυπουργός της χώρας– να αυξάνουμε στο μέλλον, όταν βελτιώνονται οι συνθήκες, τόσο τη βασική όσο και την αναλογική σύνταξη».

Το μόνο που μένει απ' αυτή την τοποθέτηση είναι μόνο η παραδοχή πως και η βασική και η αναλογική σύνταξη είναι χαμηλές. Η υπόσχεση για αύξηση τους στο μέλλον είναι αυτοδιαψευδόμενη, από τη στιγμή που στο νόμο που ψηφίστηκε μπάινει πλαφόν για το σύνολο της συντάξιμοτης διαπάνης, ότι μέχρι το 2060 δεν πρέπει να αυξήσει περισσότερο από 2,5% του ΑΕΠ. Δηλαδή, έχουν καθορίσει την αθλιότητα των συντάξεων για τα επόμενα 50 χρόνια, με Δρακόντεια νομοθετική ρύθμιση, και έχουν το θράσος να πουλάνε υποσχέσεις στους εργαζόμενους.

■ Πόνος για μπάτσους και καραβανάδες

«Άλλα και την ίδια αντιμετώπιση έχετε στα Σώματα Ασφαλείας, στις Ενοπλές Δυνάμεις, όταν ζουν με μισθούς φτώχειας, όταν το εργασιακό τεριβάλλον το οποίο αντιμετωπίζουν λόγω του ειδικού χαρακτήρα της εργασίας τους είναι τελείως απάνθρωπο». Τον προς στιγμήν νομίσατε ότι τα παραπάνω ειπώθηκαν από κάποιο βουλευτή του ΛΑΟΣ, ξεχάστε το. Ο άνθρωπος που μίλησε με τόσο πόνο ψυχής για τους μπάτσους και τους καραβανάδες (Βουλή, πρωινή συνεδρίαση της 14.7.10) είναι ο ειδικός αιγροτής του Περισσού Ν. Καραθανασόπουλος. Ευτυχώς ο Μαρξ και ο Λένιν πέθαναν νωρίς...

ΥΓ: Ετερος βουλευτής του Περισσού, ο Α. Τζέκης, δεν είχε καταλάβει ότι αυτό που συζητούσε ως ασφαλιστικό των δημόσιων υπαλλήλων ήταν ακριβές αντίγραφο αυτού που είχε συζητηθεί και ψηφιστεί με εισηγητές τον Λοβέρδο και τον Παπακωνσταντίνου. Δεν είχε καταλάβει, δηλαδή, ότι ψήφιζε δεύτερη φορά το ίδιο πρόγραμμα. Γι' αυτό και έλεγε με στόμφο ότι «έχουμε σήμερα, με το παρόν νομοσχέδιο, τη δεύτερη ολομέτωπη επίθεση στο κοινωνικοασφαλιστικό, τώρα στο δημόσιο τομέα. Είναι το δεύτερο τουνάμ» κ.λπ. κ.λπ.

■ <Επιλογή μας το Μνημόνιο>

Μπορεί στην προταγόνιτα τους ο Πασόκοι να λένε ότι το Μνημόνιο δεν είναι πολιτική ΠΑΣΟΚ, ότι τους επιβλήθηκε από τους δανειστές και δε μπορούσαν να κάνουν ολλιώς και άλλα τέτοια διακρύβρεχτα (ρέστα στους δραματικούς ρόλους δίνουν Λοβέρδος και Παπουτσής), όμως ο Παπακωνσταντίνου κάποιες στιγμές, όταν στριμώχνεται, αφήνει στη μπάντα την κλάψα και λέει την αλήθεια. Οτι το Μνημόνιο είναι πολιτική ΠΑΣΟΚ. Το επανέλαβε μιλώντας στη Βουλή στις 14.7.2010: «Μας λέτε να απαλλαγούμε από τους όρους του Μνημονίου [...] Εμείς λέμε ότι το Μνημόνιο είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει μια σειρά από πράγματα και βεβαίως υπάρχουν και πράγματα τα οποία δεν θα θέλαμε, αλλά δεν χαιδεύουμε αυτά και δεν λέμε στους Έλληνες πολίτες παραμύθια με δράκους, διότι ο καιρός των παραμυθιών, ο καιρός με τις χάντρες και τα καθρεφτάκια έχει πράσσει». Χάντρες και καθρεφτάκια, λοιπόν, οι ασφαλιστικές και ερ-

■ Γκεμπελική προπαγάνδα από τον Γ. Παπακωνσταντίνου

Ξεπέρασαν και το Χότζα

Είναι γνωστή η τακτική του Χότζα, που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις. Ανακοινώνουν ένα τρομοκρατικό πτακέτο αντεργατικών μέτρων, στο τέλος πταίρουν πίσω ένανδυ μέτρα και ξεκινούν μια εκκωφαντική προπαγάνδα –με τη βοήθεια και των αστικών ΜΜΕ– για να πείσουν ότι... διόρθωσαν τις αδικίες. Σύμφωνα μ' αυτή την προπαγάνδα, οι εργαζόμενοι πρέπει να αισθάνονται και ευγνώμονες προς την κυβέρνηση που «άκουσε τη φωνή τους» και «κιανοποιεί κάποιες από τις διεκδικήσεις τους». Η συντριπτική πλειοψηφία των αντεργατικών μέτρων, που παραβιένουν ως έχουν, πρέπει να ξεχαστεί.

Ο υπουργός Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου, με σπουδές στην γκεμπελική προπαγάνδα, ξεπέρασε και αυτή την τακτική. Εφτασε στο σημείο να παρουσιάσει ως νέο μέτρο υπέρ των εργαζόμενων αυτό που ήδη υπήρχε! Εμφανίστηκε στη Βουλή την περασμένη Τετάρτη των συντάξεων για τα επόμενα 50 χρόνια, με Δρακόντεια νομοθετική ρύθμιση, και έχουν το θράσος να πουλάνε υποσχέσεις στους εργαζόμενους.

«Δεν θα ισχυριστούμε ότι δεν αιγανώριζουμε πως θα διασταροχθεί ο προγραμματισμός κάποιων νοικοκυριών. Γ' αυτό και σήμερα κάνουμε και όλη μία κίνηση. Ανταποκρινόμενοι και στα απήματα που έχουν κατατεθεί κατά τη διάρκεια της συζήτησης, δίνουμε τη δυνατότητα –θα το καταθέσω αμέσως μετά ως προσθήκη-αναδιατύπωση στο σχέδιο νόμου– να αιγανωριστεί πλασματικός χρόνος για κάθε παιδί που αποκτούν από 1.1.2000 και εφεξής, ο οποίος ανέρχεται σε ένα έτος ή 300 μέρες ασφαλιστης για το πρώτο παιδί και σε 2 έτη ή 600 μημέρες ασφαλιστης για κάθε επόμενο παιδί και μέχρι το τρίτο».

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η αιγανώριση πλασματικού χρόνου (με τους υποχετερή εξαγορά από την εργαζόμενη, φυσικά) για τα παιδιά είχε θεσπιστεί με το νόμο Πετραλί. Με το νόμο Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου έγιναν δυο πράγματα: πρώτο, η αιγανώριση αυτού του πλασματικού χρόνου επεκτάθηκε και στις εργαζόμενες στο Δημόσιο και δεύτερο, αφαιρέθηκε το διάριο των παιδιών που γεννιούνται μετά την 1.1.2000. Οποτε και να έχει γεννηθεί το παιδί, η μητέρα μπορεί να αγοράσει πλασματικό χρόνο.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι ο Παπακωνσταντίνου πλασάρει σαν νέα διάταξη, δήθεν υπέρ των εργαζόμενων στο Δημόσιο επεκτάθηκε και στις εργαζόμενες στο Δημόσιο και δεύτερο, αφαιρέθηκε το διάριο των παιδιών που γεννιούνται μετά την 1.1.2000. Οποτε και να έχει γεννηθεί το παιδί, η μητέρα μπορεί να αγοράσει πλασματικό χρόνο. Πριν μια βδομάδα είχε ψηφιστεί στη Βουλή το ασφαλιστικό νομοσχέδιο των Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου, αυτό που ήδη είχε ψηφιστεί σε νομοσχέδιο που έφερε την υπογραφή του!

στεί με το νομοσχέδιο των Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου.

Το άρθρο 10, παράγραφος 18, περίπτωση 1 του νέου ασφαλιστικού νόμου, προβλέπει τα εξής για την αναγνώριση πλασματικού χρόνου:

«Ως χρόνος ασφαλιστης στους φορείς κοινωνικής ασφαλιστης και το Δημόσιο λογίζεται, πλην του χρόνου προηγματικής ή προαιρετικής ασφαλιστης: [...] θ] ο πλασματικός χρόνος του άρθρου 141 του ν. 3655/2008 (ΦΕΚ 58 Α'), που αιγανώριζεται σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές και ανεξάρτητα του χρόνου γέννησης των παιδιών».

Σε τι αναφέρεται το άρθρο 141 του ν. 3655/2008 (νόμος Πετραλίας):

«Στις ασφαλισμένες των Φορέων Κύριας Ασφαλιστης αρμοδιότητας του υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, πλην ΟΓΑ, αιγανώριζεται πλασματικός χρόνος για κάθε παιδί που αποκτούν από 1.1.2000 και εφεξής, ο οποίος ανέρχεται σε ένα έτος ή 300 μέρες ασφαλιστης για το πρώτο παιδί και σε 2 έτη ή 600 μημέρες ασφαλιστης για κάθε επόμενο παιδί και μέχρι το τρίτο».

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η αιγανώριση πλασματικού χρόνου (με τους υποχετερή εξαγορά από την εργαζόμενη, φυσικά) για τα παιδιά είχε θεσπιστεί με το νόμο Πετραλία. Με το νόμο Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου έγιναν δυο πράγματα: πρώτο, η αιγανώριση αυτού του πλασματικού χρόνου επεκτάθηκε και στις εργαζόμενες στο Δημόσιο και δεύτερο, αφαιρέθηκε το διάριο των παιδιών που γεννιούνται μετά την 1.1.2000. Οποτε και να έχει γεννηθεί το παιδί, η μητέρα μπορεί να αγοράσει πλασματικό χρόνο.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι ο Παπακωνσταντίνου πλασάρει σαν νέα διάταξη, δήθεν υπ

ΚΟΝΤΑ

Σκοπεύουν ν' αρπάξουν τα λεφτά του νέου ΛΑΦΚΑ

Οπως είναι γνωστό, με το νέο ασφαλιστικό νόμο επιβάλλεται χαράτσι σε όλες τις συντάξεις πάνω από 1.400 ευρώ. Το ποσοστό του χαρατσιού ξεκινά από 3% (συντάξεις μεταξύ 1.400 και 1.700 ευρώ) και κλιμακώνεται μέχρι 10% (για συντάξεις πάνω από 3.500 ευρώ). Τα ποσά που θα μαζεύονται από αυτό το χαράτσι κάθε άλλο παρά αμελητέα είναι. Μιλάμε για κάτι λιγότερο από μισό δισ. ευρώ το χρόνο (για την ακρίβεια 416 εκατ. ευρώ το χρόνο, σύμφωνα με την έκθεση του Γενικού Λογιστήριου του Κράτους)

Οπως γίνεται με κάθε χαράτσι, του έχουν δώσει ένα ωραίο όνομα: Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, που «θα τηρείται σε λογαριασμό με οικονομική και λογιστική αυτοτελεία, στο Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενεών (ΑΚΑΓΕ)». Το ΑΚΑΓΕ συστήθηκε με το νόμο Πετραλία, υποτίθεται για να μαζεύει κάποια κρατικά έσοδα και να αντιμετωπίσει τα μελλοντικά προβλήματα χρηματοδότησης των ασφαλιστικών ταμείων. Ηρθε τώρα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και προσέθεσε και το νέο ΛΑΦΚΑ, υποτίθεται για να κάνει πιο πλούσιο αυτό το κεφάλαιο και να υπάρχει μεγαλύτερη σιγουρία για την αντιμετώπιση μελλοντικών προβλημάτων των Ταμείων.

Στο νόμο Λοβέρδου, η παράγραφος 4 του σχετικού άρθρου (άρθρο 38) αναφέρει: «Τα ποσά που παρακρατούνται με ευθύνη του Δημοσίου, του ΝΑΤ και των ΦΚΑ αποδίδονται στο Λογαριασμό του ΑΚΑΓΕ το αργότερο μέχρι το τέλος του επομένου, από την παρακράτηση, μήνα». Το δια-

βάζει ο αφελής ή ο άσχετος και χαίρεται: πιληρώνουν μεν χαράτσι οι συνταξιούχοι, όμως αυτό θα μπαίνει τουλάχιστον στον κουμπαρά για να εξασφαλίζεται το μελλοντικό των Ταμείων μας από κάθε αναποδία. Το διαβάζει ο γνώστης της ασφαλιστικής παράδοσης και γελάει. Από τετοιες διατάξεις είναι γεμάτη η ασφαλιστική νομοθεσία, όμως ποτέ δεν τηρούνται. Τα λεφτά εισπράττονται και δεν αποδίδονται. Για παράδειγμα, το ΙΚΑ εισπράττει λεφτά για λογαριασμό τριών άλλων οργανισμών (ΟΑΕΔ, ΟΕΚ, ΟΕΕ) αλλά πάντοτε αποδίδει «έναντι». Με αυτά που κατακρατά (μιλονότι ο νόμος το απογορεύει) καλύπτει δικές του «τρύπες», πάντοτε κατ' εντολή των κυβερνήσεων που δεν θέλουν να επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό. Άλλο παράδειγμα: επί σειρά ετών το ΙΚΑ παρακρατούσε τις ασφαλιστικές εισφορές που εισέπραττε για λογαριασμό του επικουρικού του ταμείου, του ΕΤΕΑΜ. Οταν το ΕΤΕΑΜ χρειάστηκε τα λεφτά, το χρέος είχε φτάσει τα 6 δισ. Με μια απόφαση του στιλ «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», η κυβέρνηση Καραμανλή «ανονγώρισε» χρέος μόνο 2 δισ. ευρώ, τα οποία θα δίνονται με δόσεις. Τα υπόλοιπα 4 δισ. τα έφαγε η «μαύρη τρύπα» του ΙΚΑ και τα γλίτωσε ο κρατικός προϋπολογισμός, που έπρεπε να καλύπτει τα ελείμματα του ΙΚΑ.

Επομένως, το ότι ένας νόμος προβλέπει ότι τα λεφτά θα αποδίδονται στο τέλος του επόμενου μήνα δεν σημαίνει απολύτως τίποτα, γιατί η πρακτική λέει πως τα λεφτά δεν αποδίδονται καθό-

λου ή δεν αποδίδονται στο ακέραιο. Ομως, δεν είναι μόνο αυτό. Λίγες σειρές παρακάτω, στον ίδιο νόμο, υπάρχει η παράγραφος 7 που προβλέπει τα εξής: «Μετά την 1.1.2015 τα ποσά της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων μεταφέρονται στο ΑΚΑΓΕ και αποτελούν έσοδο του Ασφαλιστικού Κεφαλαίου Αλληλεγγύης Γενεών».

Αρα, η προηγούμενη πρόβλεψη καθίσταται αυτόματα όχρηση, τουλάχιστον μέχρι το 2015. Τι θα γίνονται τα λεφτά μέχρι το 2015; Τα πάντα επαφίενται στους υπουργούς Οικονομικών και Εργασίας, οι οποίοι με κοινή απόφασή τους θα ρυθμίζουν την απόδοση της εισφοράς στο Λογαριασμό και τη διαδικασία μεταφοράς των ποσών στους ΦΚΑ, ενώ με όμοια απόφαση «καθορίζεται το ύψος του ποσού που απαιτείται κάθε φορά για κάλυψη του ελείμματος του κλάδου κύριας σύνταξης».

Επομένως, τα λεφτά που θα μαζεύονται από το χαράτσι επί των συντάξεων θα χρησιμοποιούνται για να καλύπτονται τρέχοντα ελείμματα, που θα έπρεπε να καλύπτει ο κρατικός προϋπολογισμός. Μέχρι το 2015 (4,5 χρόνια) μιλάμε για ένα ποσό που θα ογγίζει τα 2 δισ. ευρώ. Καθόλου ευκαταφρόνητο, όπως καταλαβαίνετε.

Εδώ πρέπει να θυμηθούμε πως ο υπουργός Εργασίας κατήργησε όλες τις αναλήψεις συγκεκριμένων ενισχύσεων προς τα ασφαλιστικά ταμεία, που υπήρχαν στο προσχέδιο νόμου που αρχικά είχε δώσει στη δημοσιότητα. Μετά, λόγω του θορύβου που έξπτασε, επανέφερε μό-

νο τη διάταξη για το ΙΚΑ (όπως προβλέπεται από το νόμο Ρέππα). Επομένως, τα λεφτά του νέου ΛΑΦΚΑ, του νέου χαρατσιού, θα χρησιμοποιούνται για να καλύπτονται ελείμματα των Ταμείων, που έπρεπε να καλύπτει το κράτος. Οο για το 2015, που τίθεται σαν όριο, μέχρι τότε ποιος ζει ποιος πεθαίνει. Το σύστημα θ' αλλάξει και πάλι. Σημασία για την κυβέρνηση έχει να βάλει ένα χαράτσι άμεσης απόδοσης, με τα λεφτά του οποίου θα καλύπτει το πρότοιχο.

Πρέπει να θυμίσουμε, ακόμη, ότι και αυτή η κυβέρνηση και αυτός ο υπουργός δεν εφαρμόζουν την ισχύουσα νομοθεσία που αφορά την απόδοση σε ασφαλιστικά ταμεία και άλλους φορείς συγκεκριμένων οικονομικών υποχρεώσεων.

ΥΓ: Στο νομοσχέδιο Παπακωνσταντίνου για το ασφαλιστικό των δημοσίων υπαλλήλων, η σχετική πρόβλεψη για το 2015 δεν υπάρχει. Έχουμε έτσι άλλη μια κραυγάλεα διαφορά ανάμεσα στους δυο νόμους, σημάδι της βιασύνης με την οποία καταρτίστηκαν (όπως έχουμε γράψει, τα δυο νομοσχέδια επικαλύπτονται στο μεγαλύτερο μέρος τους). Επειδή, όμως, το νομοσχέδιο Παπακωνσταντίνου είναι μεταγενέστερο, μπορούμε να εικάσουμε ότι το 2015 δεν μπήκε σκόπιμα, αποκαλύπτοντας τις προγματικές τους προθέσεις. Ούτε το 2015 έχουν σκοπό ν' αρχίσουν να αποδίδουν τα λεφτά του χαρατσιού στο ΑΚΑΓΕ. Θα συνεχίσουν εσοεί να καλύπτουν μ' αυτά άλλες ανάγκες του κρατικού προϋπολογισμού.

Το πρώτο κιόλας άρθρο του προσχέδιου πρόβλεπε ότι οι δουλέμπτοροι, με ευθύνη τους, θα τηρούσαν υποχρεωτικά «βιβλίο ημερήσιων δελτίων απασχολούμενου προσωπικού στον τόπο εργασίας». Το βιβλίο αυτό θα διατηρούνταν για μια δεκαετία. Ξέρετε τι έγινε αυτό το άρθρο στην τελική μορφή του νομοσχέδιου, που ψηφίστηκε από τη Βουλή; Εγινε καπνός και χάθηκε. Ούτε αυτή η ελάχιστη υποχρέωση, που ενδεχομένως να βοηθούσε τον ελεγχού ή να βοηθούσε έναν εργαζόμενο που θα διεκδικούσε δεδουλευμένα και ένοημα, δεν έμεινε στο νομοσχέδιο. Γιατί άραγε; Προφανώς, επειδή το ζήτησαν οι δουλέμπτοροι, που έχουν εξαιρετικά καλές σχέσεις με την πολιτική εξουσία.

Στη δεύτερη παράγραφο του ίδιου άρθρου (πάντα στο προσχέδιο νόμου) προβλεπόταν ότι οι εργαζόμενοι σε εργολάβο θα πληρώνονται υποχρεωτικά μέσω τραπέζης και ότι το αποδεικτικό πληρωμής τους θα γνωστοποιείται υποχρεωτικά στον αποδέκτη των υπηρεσιών (δηλαδή στο φορέα που έχει υπογράψει τη σύμβαση με τον εργολάβο). Και αυτή η διάταξη έφυγε από το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε τελικά. Να μη κουράζονται οι δουλέμπτοροι να πληρώνουν τους εργαζόμενους μέσω τραπέζας και μετά να τους παίρνουν πάσια ένα μέρος από τα λεφτά. Να τους τα κλέβουν κατευθείαν και να είναι εντελώς ανεξελεγκτοί. Επίσης, προβλεπόταν η υποχρέωση των εργολάβων για τήρηση της νομοθεσίας για την υγείαν και ασφάλεια της εργασίας και ειδικά όσων προβλέπονται για τεχνικό ασφαλείας και γιατρό εργασίας, για παροχή μέσων απομικής προστασίας και προστασίας από βλαπτικούς παραγόντες. Και αυτά έφυγαν. Προφανώς, κρίθηκε ότι οι κολασμένοι στην καθαριότητα και παρεμφερείς εργασίες δεν χρειάζονται ούτε τα τυπικά που προβλέπονται για τους άλλους εργαζόμενους.

Η δική μας άποψη είναι καθαρή: δεν ζητάμε βελτίωση και έλεγχο του δουλεμπτορίου. Ζητάμε την απαγόρευσή του και την πρόσληψη προσωπικού από τους φορείς. Αν σχολιάσαμε τις υπανοχωρήσεις (ή την υποκρισία, αν θελετεί) του Λοβέρδου, είναι για να θυμίσουμε ότι η κατάργηση του δουλεμπτορίου εξακολουθεί να παραμένει ένα ανοιχτό στοίχημα για την εργατική τάξη.

Παράδεισος για τους δουλέμπτορους

Η δολοφονική επίθεση κατά της Κ. Κούνεβα ανέδειξε και έκανε γνωστό σε όλο τον ελληνικό λαό το τεράστιο πρόβλημα του δουλεμπτορίου. Εκτοτε, παρά τον αγώνα της ΠΕΚΟΠ και του κινήματος αλληλεγγύης (που κάποια στιγμή έμεινε -δυστυχώς- από «καύσιμων»), δεν έγινε απολύτως τίποτα.

Ο Α. Λοβέρδος έκρινε σκόπιμο να «παίξει» δημοσιωγικά και με το πρόβλημα του δουλεμπτορίου, περιλαμβάνοντας κάποιες διατάξεις στο προσχέδιο νόμου που έδωσε στη δημοσιότητα στις 10 Μάη. Βέβαια, από έναν πολιτικό που καμώνεται τον προοδευτικό και το παιδί του «παίδι του λαού» που στα φοιτητικά του χρόνια έκανε μεροκάματα στη λαχανογρά και σπουδάσεις παίζοντας μπουζούκι στο Σαρλερουά, θα περίμενε κανές το απλό: να καταργήσει όλο το αντεργατικό πλέγμα βάσει του οποίου αναπτύσσεται το δουλεμπτόριο. Φυσικά, ένας υπουργός μιας αστικής κυβέρνησης δεν υπήρχε περίπτωση να το κάνει, παρά μόνο αν τον

Παζάρια και συμφωνίες πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων

Μέσα στα όγρια μεσάνυχτα, Τετάρτη 7 Ιουλίου προς Πέμπτη 8 Ιουλίου, ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος ανακοίνωσε στη Βουλή πως βαίνουμε προς συμφωνία των «κοινωνικών εταίρων» στο θέμα της διαιτησίας. Αναφέρει με νόημα ότι «καθόλου τυχαία, ο πρωθυπουργός απόψε στην ομιλία του συμπεριέλαβε τη φράση ότι υπάρχει ελπίδα και αυτό γιατί, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, από το μεσημέρι σήμερα υπήρξε μια σύγκλιση όλων των μειζών κοινωνικών εταίρων στο θέμα της διαιτησίας». Συνέχισε λέγοντας ότι «η σύγκλιση αυτή κατέληξε τελικώς σε μια μορφή –εγώ θα το έλεγα μιας πρώτης συμφωνίας, η οποία μας δίνει και τη δυνατότητα, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, αύριο το πρωί, σε σχέση με τη διαιτησία, να επανακαθορίσουμε τις διατάξεις του άρθρου 73 –ενδεχομένως και του άρθρου 74, θα το δούμε με κριτήριο τη δική τους συμφωνία». Δεν παρέλειψε, βέβαια, να καμαρώσει γι' αυτή την εξέλιξη: «Και φαίνεται, κύριε πρόεδρε, ότι, ως υπουργός Εργασίας, είμαι στην πολύ ευχάριστη θέση να σας πω ότι οι προσπάθειές μας για να καταλήξει κάπου ο κοινωνικός διάλογος και να βρούμε έναν τρόπο να υπερβούμε τις δυσχερειες που είχαν δημιουργηθεί στα ζητήματα της διαιτησίας, καταλήγουν με τρόπο ευχάριστο».

Αποκαλύπτει, δηλαδή, ο Λοβέρδος, ότι βρίσκεται σε εξέλιξη κάποιο παρασκηνιακό παζάρι ανάμεσα στη ΓΣΕΕ και τις καπιταλιστικές-εργοδοτικές οργανώσεις, την ευθύνη του οποίου έχει το μέγαρο Μαξίμου. Άλλωστε, ο Παπανδρέου είχε καλέσει προ ημερών τους Πασόκους Παναγόπουλο (ΓΣΕΕ) και Αστημακόπουλο (ΓΣΕΒΕΕ) και τους είχε δηλώσει ότι αν καταλήξουν σε συμφωνία για την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ), με γελοίες αυξήσεις, θα αναλάβει ο ίδιος προσωπικά να πείσει την τροίκα να την αποδεχτεί, αν υπάρξει αντίρρηση από την πλευρά της.

Και ενώ ο υπουργός Εργασίας μιλά για διαπραγμάτευση που κατέληξε σε συμφωνία, η ΓΣΕΕ δεν λέει λέξη. Το απόγευμα της Πέμπτης, ο Λοβέρδος παρεμβαίνει ξανά στη Βουλή και ανακοινώνει απόσυρση των άρθρων 73 και 74 (αναφέρονται στη διαιτησία) και αντικατάστασή τους με «το προϊόν της συμφωνίας των εταίρων». Η συμφωνία προβλέπει ότι θα εκδοθεί μέσα σε τρεις μήνες προεδρικό διάταγμα, το περιεχόμενο του οποίου δεν διαφέρει από όποιη ουσίας από τη ρύθμιση που αποσύρθηκε, αφού:

– Θα εκδοθεί μετά από γνώμη του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας, που είναι αντίθετο στην υποχρεωτική διαιτησία σε κάθε περίπτωση.

– Γίνεται αναφορά στην «αρχή της ίσης μεταχείρισης των μερών», που είναι η πεμπτουσία: όμα δεν θέλει το ένα μέρος, δεν πάει η υπόθεση υποχρεωτικά στη διαιτησία.

Η ΓΣΕΕ αντέδρασε στην Παρασκευή, αφού το νομοσχέδιο είχε ήδη ψηφιστεί και η ανακοίνωση περί συμφωνίας είχε φτιάχει το προφίλ της κυβέρνησης (είχε δηλώσει και το άλλοθι στον Κακλαμάνη που είχε δηλώσει ότι δεν θα ψηφίσει το συ-

γκεκριμένο άρθρο). Η ανακοίνωση έλεγε τα εξής: «Ουδέποτε επήλθε συμφωνία της Συνομοσπονδίας με τους Εργοδοτικούς φορείς για το θέμα της διαιτησίας. Η απόφαση του Υπουργείου Εργασίας να αποσύρει το σχετικό άρθρο δεν σχετίζεται σε καμία περίπτωση με κατόληξη σε κοινή θέση των Κοινωνικών Εταίρων. Εάν υπήρχε μια τέτοια συμφωνία θα είχε γνωστοποιηθεί στους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι εργαζόμενοι, τους οποίους εκπροσωπούμε. Απαιτούμε την διατίρηση του θεσμού του ΟΜΕΔ, κάτι που αποτελεί μια από τις βασικές διεκδικήσεις στης διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της νέας ΕΓΣΣΕ».

Μερικές ώρες αργότερα, η ΓΣΕΕ εξέδωσε... «օρθη επανάληψη» της ανακοίνωσης, στην οποία προστέθηκε η εξής πρόταση: «Η ΓΣΕΕ συμφώνησε στην απόσυρση (και όχι στο περιεχόμενο) του συγκεκριμένου άρθρου, ώστε να εξαντληθεί κάθε δυνατότητα για συμφωνία στη διαπραγμάτευση μεταξύ των Κοινωνικών φορέων για την ΕΓΣΣΕ που είναι σε εξέλιξη λαμβάνοντας υπόψη και τις συστάσεις του ΙΙΟ, για την διαιτησία». Σ' αυτή την ορθή επανάληψη αφαιρέθηκαν και οι τελευταίες λέξεις της πρώτης ανακοίνωσης («στης διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της νέας ΕΓΣΣΕ») και έτσι τα σχετιζόμενα με τον ΟΜΕΔ δεν εμπλέκονται στη διαπραγμάτευση για τη νέα ΕΓΣΣΕ.

Η «օρθη επανάληψη» επιβεβαιώνει ότι έγινε παρασκηνιακό παζάρι πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων. Παρασκηνιακό παζάρι που βάλει την κυβέρνηση, φυσικά. Γ' αυτό και όταν η ΓΣΕΕ ανακοίνωσε αρχικά τη μη ύπαρξη συμφωνίας υποχρεώθηκε σε διορθωτική ανακοίνωση, για να πει ότι συμφώνησε μόνο στην απόσυρση και όχι στο περιεχόμενο της ρύθμισης. Η διορθωτική ανακοίνωση βγήκε για να ισορροπήσει ανάμεσα σε δυο αντίρροπες δυνάμεις. Από τη μια την κυβέρνηση, που απαιτούσε να παρθεί πίσω η διάψευση, και από την άλλη τη ΔΑΚΕ, που προφανώς δεν πήρε μέρος στο παζάρι και απειλούσε με καταγγελίες. Η αναφορά, όμως, στην τελική ανακοίνωση στις «συστάσεις του ΙΙΟ» (Διεθνές Γραφείο Εργασίας) είναι ταυτόσημη με τη ρύθμιση του Λοβέρδου και αποκαλύπτει ότι συμφωνία υπήρξε. Γ' αυτό όλλωστε και αφαιρέθηκε και το σημείο που έλεγε ότι η διαιτήρηση της διαιτησίας «αποτελεί μια από τις βασικές διεκδικήσεις στης διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της νέας ΕΓΣΣΕ».

Για μια αικόμη φορά η συνδικαλιστική γραφειοκρατία παζαρεύει πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων. Ισως σύντομα αυτό το παρασκηνιακό παζάρι να καταλήξει και σε υπογραφή νέας –τριετούς αυτή τη φορά– ΕΓΣΣΕ. Απλά, ο ΣΕΒ, σαν καλός διαπραγματευτής, θέλει να κερδίσει περισσότερα σ' αυτό το παζάρι, έχοντας ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι εντελώς ξεδοντιασμένη και έχοντας ήδη στην «καβάτζα» του τα προβλέπομενα από το Μνημόνιο.

ΥΓ: Με τη ρύθμιση που έγινε τελικά ικανοποιήθηκε και ο ΣΕΒ που αντιδρούσε στην έξαρση της ΕΓΣΣΕ από τη νέα διάταξη για τη διαιτησία, μιλώντας για «ελληνική πρωτοτυπία».

Πάγωσαν τις παροχές του ΟΕΚ

Την ευθύνη για το πάγωμα των παροχών του ΟΕΚ, που αρχικά αποφάσισε το ΔΣ του Οργανισμού, ανέλαβε ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος. Σε μια προκλητική ανακοίνωση που ξέδωσε την περασμένη Τετάρτη, αναφέρει ότι το πάγωμα των παροχών του ΟΕΚ «είναι πράξη ευθύνης απέναντι στο σύνολο των δικαιούχων».

Με περισσό θράσος ο Λοβέρδος επικαλείται την κακή οικονομική κατάσταση του ΟΕΚ, αποδίδοντάς την στην «πολιτική που ακολουθήθηκε τα τελευταία χρόνια, όσον αφορά την προϋποθέσεις δανειοδοτήσεων/επιδοτήσεων, χωρίς προηγούμενο υπολογισμό των οικονομικών επιπτώσεων». Δηλαδή, φταίει η επιδότηση ενοικίου και η επιδότηση που προσφέρει ο ΟΕΚ στα στεγανοτικά δάνεια και όχι η ρεμούλα των κυβερνήσεων, σε συνεργασία με διάφορους μεγαλοκατασκευαστές και το γεγονός ότι έβαλαν τον ΟΕΚ να κατασκευάσει το Ολυμπιακό Χωρίο με τεράστιο κόστος ανά τετραγωνικό, σε σχέση με το κόστος που έχει μια αποιαδήποτε οικοδομή (και με καλύτερη ποιότητα κατασκευής). Σαν να μην έφτανε αυτό, ετοιμάζονται να βάλουν τον ΟΕΚ να κατασκευά-

σει και το Μεσογειακό Χωρίο στο Βόλο, ειδηση που δεν έχει διαψεύσει η κυβέρνηση.

Για ξεκάρφωμα ο Λοβέρδος γράφει στην ανακοίνωσή του και για το χρέος του ΙΚΑ προς τον ΟΕΚ: «Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο δυσμενής αν συνυπολογίσουμε τη συνέχιση της οφελής του ΙΚΑ από συνεισπραχθείσες υπέρ ΟΕΚ και μη αποδοθείσες εισφορές». Δεν μας λέει, όμως, σε τι ύψος φτάνουν οι οφειλές του ΙΚΑ προς τον ΟΕΚ; Στην πρώτη συνέντευξη Τύπου μετά την ανάληψη των καθηκόντων τους, ρωτήσαμε τους Λοβέρδο και Κουτρουμάνη τι σκοπεύουν να κάνουν μ' αυτό το τεράστιο θέμα, που συνιστά παραβίαση νόμου. Η απάντηση τους ήταν γεμάτη υπεκφυγές: ότι τότε ενημερώνονταν και τα παρόμοια. Εκτοτε πέρασαν οχτώ μήνες και πάλι δεν δίνουν απάντηση.

Ξέρουν πολύ καλά ότι το ΙΚΑ, με δική τους εντολή, εξακολουθεί να καλύπτει τις δικές του «τρύπες» παρακρατώντας και μη αποδίδοντάς στο ακέραιο τις εισφορές που εισπράττει για λογαριασμό του ΟΕΚ, του ΟΑΕΔ και του ΟΕΕ (Εργατική Εστία). Το ΙΚΑ εξακολουθεί και δίνει έναντι. Με βάση τον τελευταίο δημοσιευμένο ισολογισμό του, το ΙΚΑ

χρωστούσε στα τέλη του 2005 στον ΟΕΚ 1,05 δισ. ευρώ! Σε τι ύψος έχει φτάσει αυτή η οφειλή σήμερα, δεδομένου ότι και την πενταετία που μεσολάβησε το ΙΚΑ εξακολούθησε να αποδίδει «έναντι» και όχι το σύνολο του ποσού. Παλιότερα χρέη η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τα ρύθμισε με το γνωστό ληστρικό τρόπο. Εναντί χρέους του ΙΚΑ προς ΟΕΚ-ΟΑΕΔ-ΟΕΕ ύψους 1,8 δισ. ευρώ, το 2004, ψήφισε ρύθμιση για να αποδοθούν 1,5 δισ. σε 7 ετήσιες δόσεις.

Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, στο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο ψηφίστηκε διάταξη (άρθρο 42), βάσει της οποίας κόβεται ένα ποσοστό από τις εισφορές για ΟΕΚ-ΟΑΕΔ-ΟΕΕ και μετατρέπεται σε ασφαλιστι

Τα κολέγια ξεσαλώνουν

Το υπουργείο Παιδείας έβγαλε ένα ξέπλυμα Δελτίο Τύπου (απευθυνόμενο μάλιστα προς τους ενδιαφερόμενους σπουδαστές και όχι στους κολεγιάρχες) για να βάλει υποτίθεται φρένο στους επιχειρηματίες των κολεγίων, που έχουν ξεκινήσει τις εγγραφές στα μαγαζιά τους για τη νέα χρονιά, χωρίς να έχουν πάρει τις άδειες λειτουργίας.

Καμιά απειλή, έστω για τα μάτια, από

το υπουργείο για πιθανές κυρώσεις, μια απλή υπενθύμιση μόνο ότι οι άδειες ίδρυσης ισχύουν, ενώ οι άδειες λειτουργίας λήγουν υποχρεωτικά στις 31-8-2010 και οι επιχειρήσεις εμπορίας ελπίδων μπορούν να λειτουργήσουν ως Κέντρα Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης, σύμφωνα με το νόμο 3848/2010, άρθρο 45, εφόσον έχουν λάβει νέα άδεια, που τώρα, υποτίθεται, ότι επανεξετάζεται.

Το υπουργείο αναφέρει ότι οι εγγραφές σπουδαστών μπορούν να ξεκινήσουν μόνο μετά το πέρας αυτής της διαδικασίας, αλλά οι έμποροι της γνώσης το γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια, με τον αέρα που τους δίνει η συνεχής απιμωρησία και η αναγνώριση ως ιδιωτικά πανεπιστήμια με την ενσωμάτωση της ευρωπαϊκής οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο με το σχετικό ΠΔ.

«Απόδοση» μαθητών στις πανελλαδικές εξετάσεις

Και φέτος αυτοί που προσεγγίζουν την εκπαίδευση «τεχνικό» και με γνώμονα «μετρήσιμα» κριτήρια, (π.χ. η «αξία» της καθιέρωσης της βάσης του 10 ή και η κατάργησή της), αδυνατώντας ή δεν θέλοντας να συλλάβουν ότι και η εκπαίδευση, ως υπουργόλογος της Παιδείας, είναι στην ουσία της μια βαθιά και ευρεία διαδικασία, στην οποία μετέχουν πολλοί παράγοντες (κοινωνική προέλευση του μαθητή, σχέση δάσκαλου-μαθητή, τρόπος διεξαγωγής της εκπαίδευτικής διαδικασίας, μηχανισμοί αξιολόγησης με ταξικό προσανατολισμό, περιεχόμενο αναλυτικών προγραμμάτων σπουδών, ιδιαίτερα στοιχεία της προσωπικότητας του μαθητή, κλίσεις, χαρίσματα, στάση στη ζωή και της εργασία των εκπαιδευτικών κ.λπ.), που εν πολλοίς καθορίζονται από το κοινωνικό σύστημα στο οποίο ζούμε, ανολόθηκαν σε συζητήσεις για το αν η κατάργηση της βάσης του 10 μέτρησε θετικά ή αρνητικά στην απόδοση των μαθητών στις πανελλαδικές εξετάσεις, αν έχει επιπτώσει στο επίπεδο των μαθητών και των σπουδών.

Ολοι τους κάνουν πως δεν ξέρουν ότι οι εξετάσεις είναι απλά μια στράφιγγα που ρυθμίζει τη ροή προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση ανάλογα με τους στόχους που επιλέγει για τις συγκεκριμένες συγκυρίες το σύστημα, ότι δε μπορούν να αξιολογήσουν την ικανότητα ενός νέου παιδιού να σπουδάσει, ότι έχουν την ιδιότητα ανάλογα με την επιλογή των προπτύλων των θεμάτων «διαβαθμισμένης δυσκολίας» να κατασκευάζουν ποσοστά «άριστων» και «αποτυχημένων» και ότι σ' αυτές μετέχουν και πολλοί αστάθμητοι παράγοντες, όπως π.χ. το άγχος, η ψυχική ένταση, μια σωματική αδιαθεσία, κ.λπ. Κλείνουν τα μάτια μπροστά στο γεγονός ότι τέσσερα χρόνια που εφαρμόστηκε η βάση του 10 ξάθηκαν 70.000 θέσεις σε πα-

νεπιστήμια και ΤΕΙ, ενώ ευνοήθηκε η αύξηση της πελατείας των κολεγίων, που δεν βάζουν τέτοια προσπαταιούμενα, δήθεν στάθμισης της ικανότητας για σπουδές, και που τώρα, με τις ευλογίες της κυβέρνησης και της ΕΕ, αναβαθμίζονται σε ιδιωτικά πανεπιστήμια. Από την άλλη, το υπουργείο Παιδείας εμφανίζεται δήθεν ως σοβαρός αναλυτής, που εμπιστεύεται τις έρευνες ότι η βάση του 10 δεν προσέφερε τίποτε στη βελτίωση του επιπέδου των μαθητών (όντως). Δεν το κάνει, βεβαίως, γιατί το πήρε ο πόνος για τα παιδιά και την Παιδεία. Το κάνει γιατί αυτό επιπλέον σειράς επιλογή που έχει κάνει να ενισχύσει φέτος -ως αντίδωρο στη γενική επίθεση που εφαρμόζει η κυβέρνηση ενάντια στους εργαζόμενους- τη περιφερειακή ιδρύματα, κυρίως τα ΤΕΙ, αποδεχόμενο την

πίεση των «τοπικών κοινωνιών». Την τακτική αυτή εξυπέρετεί η φετινή γενική κατανομή των βαθμολογιών των υποψήφιων που πήραν μέρος στις πανελλαδικές εξετάσεις και στις εξετάσεις των ΕΠΑΛ. Οι βαθμολογίες αυτές κατασκευάστηκαν με την κατάλληλη επιλογή των θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας. Με την ψυχρή γλώσσα των αριθμών, που κρύβει από πίσω τα στρατηγισμένα όνειρα χλιδών παιδιών λαϊκών οικογενειών, το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι φέτος παραστηρείται ως προς το Γενικό Βαθμό Πρόσβασης (ΓΒΠ):

◆ Μείωση (-0,85%) των αριθμούχων, με ΓΒΠ 19-20.

◆ Οι βαθμοί της κλίμακας από 18-19 παραμένουν σχεδόν στα ίδια επίπεδα με πέρυσι.

◆ Σχετική αύξηση στα ποσοστά των βαθμολογιών από 16-18 (0,55%).

◆ Το ποσοστό των υποψήφιων με ΓΒΠ από 11-16 μειώνεται κατά 1,14%.

◆ Τα ποσοστά των υποψήφιων με ΓΒΠ 5-11 παραμένουν στα ίδια επίπεδα (διαφορά 0,17%).

◆ Αύξηση κατά 1,58% του ποσοστού των υποψήφιων με ΓΒΠ 0-5.

Το μεγαλύτερο ποσοστό αριστούχων απ' όλες τις κατευθύνσεις σημείωσε ο Κύκλος Τεχνολογίας και Παρογωγής της Τεχνολογικής Κατεύθυνσης (11,03%) και το μικρότερο η Θεωρητική Κατεύθυνση (1,52%) με ΓΒΠ 19-20.

Απαρατήρητο (ένας αριθμός ανάμεσα σ' όλους τους άλλους) περνά το γεγονός, το υπουργείο Παιδείας, ότι και φέτος ένα υψηλότατο ποσοστό παιδιών (37,09%) έγραψε κάτω από 10 και από αυτά το 16,48% (περίπου το μισό) έγραψε κάτω από 5, διατηρώντας σταθερό και ογεφύρωτο το χάσμα με την περιορισμένη ελίτ των «αριστούχων». Οι ταξικές διαφορές στην κοινωνία, η ίδια η εκπαιδευτική διαδικασία, ο χαρακτήρας-καρμανίδα των πανελλαδικών εξετάσεων περνούν στο ντούκου και το υπουργείο Παιδείας, όπως πάντα, απεργάζεται μηχανισμούς καρατόμησης των μαθητών, ανακοπής της τάσης της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μάρφωση.

Οσον αφορά δε στις βαθμολογίες των υποψήφιων απόφοιτων ΕΠΑΛ (Ομάδα Β'), που πήραν μέρος στις εξετάσεις για την πρόσβαση στα ΤΕΙ, επιβεβαιώνεται το συμπέρασμα για την κυβερνητική επιλογή να ενισχυθούν φέτος τα περιφερειακά ΤΕΙ, φτιάχνοντας μια πλασματική εικόνα επιτυχιών, χωρίς ουσιαστικό αντίκτυπο ότι αυξήθηκαν

SΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

■ Πλευρές του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου

Το Πανεπιστήμιο Πειραιά είναι από τα πανεπιστήμια που έχει ιδιαιτέρως διακριθεί για την «πλάτη» που βάζει σε όλες τις αντιδραστικές αλλαγές που έχουν πρωθηθεί στην τριτοβάθμια εκπαίδευση τα τελευταία χρόνια. Επι, λοιπόν, έχει εγκολπωθεί και τη «νέα αντίληψη» για τη λειτουργία του πανεπιστήμιου με επιχειρηματικά κριτήρια και τη βάζει σε πράξη. Τελευταία, λοιπόν, βομβαρδίζομαστε από τη διαφημιστική καμπάνια του Επαγγελματικού Προγράμματος CSAP (Certified Systemic Analyst Professional), που οργανώνει το Πανεπιστήμιο Πειραιά- Κέντρο Ερευνών (διαχειρίζεται τα ερευνητικά προγράμματα του πανεπιστήμιου) σε συνεργασία με την Ελληνική Εταιρία Συστημάτων Μελετών (ΕΕΣΜ). Το πρόβλημα, βεβαίως, δεν είναι τι πράττει η ΕΕΣΜ, που είναι μια «μη κερδοσκοπική εταιρία», όπως μας πληροφορεί, που την «εμπιστεύονται και στελεχώνουν τα τμήματά της» γνωστές επιχειρήσεις, όπως η Microsoft Hellas, η Forthnet, η Hellas On Line, η Q-PLAN, η Τράπεζα Πειραιώς, η ΑΤΑΛΑΝΤΙΣ Συμβουλευτική, κ.λπ. Το πρόβλημα είναι το αλισθερίσιο που αναπτύσσει μαζί της ένα δημόσιο πανεπιστημιακό ίδρυμα, συνδιοργανώντας πρόγραμμα «μεταπτυχιακού επιπέδου». Το Επαγγελματικό Πρόγραμμα CSAP, παρότι εμφέρει διαφημιζεται ως «μεταπτυχιακό» («μεταπτυχιακού επιπέδου»), προς το παρόν, είναι μια «διεθνής πιστοποίηση», όμως με τη φόρα που έχουν πάρει οι πασόκοι, ξεπατώνοντας τα πάντα, μπορεί οσονύπων να το δούμε να βαφτίζεται και με τη βούλα μεταπτυχιακό. Σημειώνουμε ότι η σχετική διαφημιστική του αναφέρει ότι «θα απονέμει, μετά από τη διαπίστευση του Εθνικού Συστήματος Διαπίστευσης (ΕΣΥΔ) κατά το ISO 17024, το Διεθνή CSAP Επαγγελματικό Τίτλο Μεταπτυχιακού Επιπέδου (International Professional Post-Graduate Certification)». Δεν είναι τυχαίο ότι εμπλέκεται εδώ και το Εθνικό Σύστημα Διαπίστευσης, που είναι μετεξελίξη του Εθνικού Συμβουλίου Διαπίστευσης, που από το 1994 λειτουργούσε στο υπουργείο Ανάπτυξης (ανώνυμη εταιρία ιδιωτικού δικαίου, που λειτουργεί «χάριν του δημοσίου συμφέροντος» με σκοπό τη διαχείριση του συστήματος διαπίστευσης στη χώρα). Το Εθνικό Σύστημα Διαπίστευσης χορηγεί πιστοποιητικά διαπίστευσης σε φορείς που δίνουν πιστοποίηση σε προϊόντα, ΚΤΕΟ, συστήματα διαχείρισης υγείας και ασφαλείας στην εργασία, συστήματα περιβαλλοντικής διαχείρισης, βιολογικά προϊόντα, κ.λπ. Τώρα, απ' ότι φαίνεται επεκτείνει τις «υπηρεσίες» του και στην πιστοποίηση «μεταπτυχιακών προγραμμάτων πανεπιστημιακών σπουδών!» Η πράξη αυτή είναι, βεβαίως, συναφής με τη «σύγχρονη αντίληψη», που έχουν όλοι οι θιασώτες του πνεύματος της Μπολόνια, πανευρωπαϊκά και στη χώρα μας, ότι η εκπαίδευση είναι «υπηρεσία», που πουλείται και αγ

ANTIKYNOVNIKA

Δύο χιλιάδες δέκα! Είναι ραγιστισμός να παραμένει άτρωτος ο καπιταλισμός...

Η σπανία Ισπανία σήκωσε την κούπα κι αν ο τελικός δεν στηρίζοταν από την παρουσία της Κοκοαδερφής, όλα θα ήταν καλά. Το αντιπαρερχόμαστε όμως με τη σημερινή φωτογραφία...

Γνωρίζει κανένας πληροφορικόριος σύντροφος πού θα βρω τόσο καλά συστήματα και προγράμματα όπως αυτά της απογραφής και -κυρίως- τόσο καταρτισμένο προσωπικό για την εγκατάσταση και το χειρισμό; Πάντως, η όλη φάση μού έφερε στον λιγοστό εναπομείναντα νου κάτι που είχα διαβάσει στα βιβλιαράκια του περιφήμου «νόμου του Μέρφι»: Οτι «αν ο μηχανικός έχτιζεν τις πόλεις με τον τρόπο που οι προγραμματιστές φτιάχνουν τα προγράμματα των Η/Υ, τότε ο πρώτος δρυσοκόλαπτης που θα εμφανίζεται θα κατέστρεψε τον πολιτισμό»...

Σαν σήμερα (17/7) του 1936

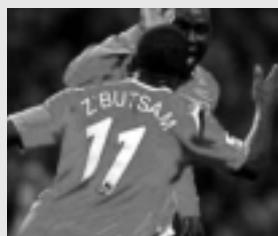
είχαμε την εξέγερση της Καταλονίας, την επανάσταση Μαρόκου κατά των Ισπανών (άσχετα αν σήμερα πήραν το μουντιάλ), το πραξικόπημα Φράνκο και την έναρξη του ισπανικού εμφύλιου. Την ίδια μέρα του 1969, από τυχαία έκρηξη βόμβας συνελήφθη ο καθηγητής Σάκης Καράγιαργας, χάνοντας το δεξιό χέρι του από τον καρπό και με σοβαρή βλάβη στο δεξιό μάτι του. Γεμάτη ιστορικές μνήμες και η 20ή του Ιούλη, αφού το 1950 η βασιλισσα Φρειδερίκη σε επιστολή της στον στρατηγό Μάρσαλ προτείνει ο Γ' παγκόσμιος πόλεμος να αρχίσει από την Ελλάδα, με στόχο τη Ρωσία! Την ίδια μέρα του 1973, το αμερικανικό Πεντάγωνο παραδέχεται ότι παραποιούσε τις εκδεσίες βομβαρδισμών στην Καμπότζη, που παρουσίαζε για έγκριση στο Κογκρέσο. Το 1941 γεννιέται ο Περικλής Κοροβέσης και το 1980 έχουμε επεισόδια στη Ρόδο, λόγω δρομολόγησης τουριστικού σκάφους από και προς την Τουρκία (ναι, ναι) με δακρυγόνα και μολότοφ, δύο αστυνομικούς τραυματίες από κυνηγετική καραμπίνα, δεκάδες τραυματίες διαδηλωτές και οδοφράγματα. Την ίδια μέρα του 1999, εκδηλώνονται εξέγερσεις ακροαριστερών σε έξι τουρκικές φυλακές. Οι εξεγερμένοι κρατούν 43 δεσμοφύλακες ως ομήρους και αίτημά τους είναι η μεταφορά σε άλλες φυλακές δύο αδελφών, που κρατούνται στις φυλακές του Εσκί Σεχίρ (και που έκαναν απεργία πείνας τις τελευταίες 63 μέρες). Την ίδια μέρα του 2001 δολοφονείται από την αστυνομία στη Γένοβα ο Κάρλο Τζουλιάνι (150 τραυματίες, οι 70 αστυνομικοί). Τέλος της περιήγησης στις μέρες, με το πρώτο φύλλο της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» (21/7/1975) και σταδιμό στην 22η Ιούλη του 1916. Τότε, οι αναρχικοί Τομ Μούνεϊ και Γουώρεν Μπιλιγκς καταδίκαζονται για τη βομβιστική επίθεση με δέκα νεκρούς στο Σαν Φρανσίσκο, αλλά είκοσι χρόνια μετά αποκαθίστανται...

«Οταν ο ομιλητής ασκεί εξουσία, συνήμως δεωρεί γνωστό το αποδεκτό όριο βίας. Μερικές φορές το καδορίζει, άλλες όχι: Αφήνοντας φλου τον ορισμό της αξιόποντης πράξης [και μάλιστα της τρομοκρατικής ενέργειας] απειλεί τους υποψήφιους παραβάτες. Απειλεί να εξασκήσει εναντίον τους βία, και μάλιστα νόμιμη βία, ακόμη κι όταν δεωρούν οι ίδιοι ότι δεν ξεπερνούν το κοινά αποδεκτό όριο. Είναι άραγε τρομοκρατία από πλευράς διαδηλωτών η σύγκρουση με τα όργανα της τάξης; Οι νομικοί μπορεί να αποφαίνονται ότι όχι, αλλά οι συλληφέντες "τρομοκράτες" διαδηλωτές περνούν ώρες, μέρες ή και μήνες στα κρατήτηρια μέχρις ότου το "όχι" κατακυρωθεί. Φτάνουμε λοιπόν στο εξής παράδοξο: τρομοκράτης είναι όποιος καταφέγγει στην αδέμιτη βία, εάν είναι αντίπαλος. Οχι δικός μας. Ο δικός μας βέβαια, είναι τρομοκράτης για τον αντίπαλο. Βεβαίως, η Ιστορία συνήμως επικυρώνει την εκδοχή του νικητή: εγκληματίες πολέμου οι χιτλερικοί για το Αουσβίτς, όχι όμως οι Αμερικανοί για τη Χιροσίμα. Άλλα εάν ακολουθήσει κανένας αυτή την τακτική, κάθε άλλη διερεύνηση περισσεύει: Αρκεί να ταχθεί με το νικητή, να δεχτεί ότι τρομοκράτες είναι οι κακοί κι ότι οι κακοί είναι τρομοκράτες, και να στρατευθεί στον αγώνα εναντίον τους. Γιατί ο τηλεθεατής λαός δεν έχει υπερβολικές απαιτήσεις. Αρκεί η παράσταση να συνεχίζεται...» (Βένιος Αγγελόπουλος).

Ω! Τι ερώτημα κύριε Γενικέ! Γενικώς, δεν έχουμε δει κανέναν επώνυμο να δικάζεται. Εσείς; Πάντως, όταν δούμε σίγουρα ότι μάθετε... Δεν διανομήσαμε τα σχόλιά σας επί των παραπάνω, Τζέφρο. Και αφού επανήλθατε στον Αργοσαρανικό, επηρεασμένος ως φάνεται από την πρόσφατη προηγούμενη επισκεψή σας εκεί μετά του εριτίμου κ. Γερουλάνου, ασχοληθείτε με το μέγια ερώτημά σας: Πώς γίνεται να μετακινούνται κάθε χρόνο πενήντα εκατομμύρια Κινέζοι τουρίστες και μόνο πενήντα χιλιάδες να έρχονται στην Ελλάδα; Α, this is μια big ανησυχία και της στήλης! Μα only ένας στους χίλιους; Μήπως δια πρέπει να τους offer κανένα αίρορι και καμιά Καλλικρατική Περιφέρεια, except από λιμνία;

Κοκκινοσκουφίτσα

Η Μπουμπουλίνα και ο Νενέκος

Ο απόλυτος του μουντιάλ

Είναι γνωστό εδώ και καρό, ότι η Γερμανία πιέζει για τη σκλήρυνση των κανόνων «πειθαρχίας» που ισχύουν στην ΕΕ και την ευρωπαϊκή. Μετά από μια περίοδο αντιπαραθέσεων, κατάφερε να τραβήξει σε συμμαχία και τη Γαλλία, προσφέροντας προφανώς εγγυήσεις για την ιδιαίτερη μεταχείριση του γαλλικού κεφαλαίου και το ρόλο του γαλλικού ιμπεριαλισμού στη νέα αρχιτεκτονική που πρωθεύεται.

Να αλλάξει η Συνθήκη δεν είναι και τόσο εύκολο (απαιτείται η έγκριση της από κάθε χώρα και σε ορισμένες χώρες αυτό πρέπει να γίνει υποχρεωτικά με δημοψήφισμα), γ' αυτό και η Γερμανία, συνεπικουρούμενη από την Κομισιόν, πιέζει για την πρώθηση αλλαγών στο πλαίσιο της υπάρχουσας Συνθήκης, με «εξειλωμα» των δρών της όπου απαιτηθεί. Εποι, έχει δημιουργήσει μια task force, που συνεδριάζει υπό την προεδρία του προέδρου της ΕΕ Χέρμαν φραν Ρομπούνι, που επεξεργάζεται ένα πακέτο μέτρων «πειθαρίας» για χώρες που θα ξεφεύγουν από το όριο του 3% που έχει τεθεί για το δημοσιονομικό έλλειμμα. Αυτή η task force συνζητά πάνω σε προτάσεις της Κομισιόν, οι οποίες στην τελική τους μορφή θα συζητηθούν από το Ecofin το Σεπτέμβρη, για να πάρουν το δρόμο της τελικής έγκρισης από τη σύνοδο κορυφής που τοποθετείται τον Οκτώβρη.

Στο πλαίσιο των συζητήσεων της task force, ο επίτροπος Ολι Ρεν ανακοίνωσε προ ημερών, ότι έχει κατατεθεί πρόταση της Κομισιόν να αφαιρείται το δικαίωμα φήμου στο Συμβούλιο από κράτος-μέλος που παραβιάζει τη δημοσιονομική συνθήκη και επίσης να κάρβονται οι κάθε ειδούς επιδοτήσεις που εισπράττει το συγκεκριμένο κράτος-μέλος. Οχι μόνο από τα διαφθωτικά ταμεία, αλλά και οι επιδοτήσεις στον τομέα της γεωργίας και της αλιείας. Η υπουργός Γεωργίας Κ. Μπατζελή αρπάξει την ευκαιρία να το παίξει Μπου-

μπουλίνα, που αγωνίζεται για τα συμφέροντα των ελλήνων αγροτών. Δήλωσε, λοιπόν, ότι η περικοπή των αγροτικών επιδοτήσεων «αποτελεί μείζον θέμα για εμάς» και ότι αυτό «πρέπει ν' αποτελέσει ένα κεντρικό ζήτημα και της κυβέρνησης αλλά και του πολιτικού κόσμου, της Βουλής και των πολιτικών κομμάτων». Δεν δίστασε να χαρακτηρίσει «τρελό της υπόθεσης» την πρόταση να αναγκάζεται μια χώρα να πληρώνει τις επιδοτήσεις από τον κρατικό της προϋπολογισμό, απεφάνθη ότι το κόψιμο των επιδοτήσεων «υπερβαίνει ακόμα και τη Συνθήκη» και κατέληξε λέγοντας ότι «πηγαίνουμε σε μια Ευρωπαϊκή Ενωση πολλαπλών ταχυτήτων».

Τα είπε όλ' αυτά και μετά ξαναπέρασε στην αφάνεια (είχε βγει προσωρινά λόγω της γνωστής υπόθεσης με τους διορισμούς στην ΑΓΡΟΓΗ). Ο επί των Οικονομικών συνάδελφος της, όμως, έχει άλλη γνώμη. Μολονότι στο Ecofin της περασμένης Δευτέρας πάρθηκε η καταρχήν πολιτική απόφαση για τα μέτρα πειθαρχησης, ο ίδιος δεν είπε τίποτα. Οταν ρωτήθηκε σχετικά, φρόντισε να κρατήσει τους πιο χαμηλούς τόνους. «Η δική μας άποψη είναι θετική σε κάποια θέματα, ώστε να υπάρξει μια πιο σαφής κατεύθυνση αναμόρφωσης ενός συστήματος κυρώσεων, αλλά με όρια και όχι γενικώς και ανεξαιρέτως και ανεξέλεγκτα», απάντησε αφιερώντας για όποιους έχουν τα φράγκα να τον πληρώσουν, ο Γορμπατάσφ διαφημίζει την πίτσα «Χατ» και ο Κωνσταντόπουλος έγινε πρόεδρος του Παναθηναϊκού, εισάγοντας και στην Ελλάδα τη συνήθεια να οιχολούνται οι παλαιόμαχοι πολιτικοί με τις μπιζίνες. Βέβαια, ο Κωνσταντόπουλος έχει περίβαλλει εαυτόν με την αχλύ του αριστερού. Μέχρι πρότινος είχε τη φιλοδοξία να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας. Είδε κι αποειδεί, κατάλαβε ότι οι Πασόκοι δεν πρόκειται ποτέ να τον επιλέξουν (κουβαλάει το στήγμα του καπήρου στο Ειδικό Δικαστήριο που δίκασε τον Ανδρέα Παπανδρέου την περίοδο της συγκυβέρνησης Τζαννετάκη) και επειδή σώνει και καλά ήθελε να γίνει πρόεδρος, επελέξει την προεδρία του Παναθηναϊκού, γινόμενος υπάλληλος της οικογένειας Βαρδινογιάνη.

Πολλοί μιλούν για ξεφτίλα.

φή στην Ομάδα Εργασίας υπό τον Πρόεδρο Ρομπούνι, α

Ανακοίνωση της Πανελλαδικής Γενικής Συνέλευσης της Πρωτοβουλίας «Ενα Καράβι για τη Γάζα»

Το Σάββατο 10 Ιουλίου 2010 πραγματοποιήθηκε Γενική Συνέλευση της πρωτοβουλίας «Ενα Καράβι για τη Γάζα» στο ΕΜΠ. Ήταν η πρώτη Γενική Συνέλευση της Πρωτοβουλίας μετά την πειρατική-δολοφονική επίθεση του Ισραήλ στο Στόλο της Ελευθερίας και η πρώτη Γενική Συνέλευση της Πρωτοβουλίας από την ίδρυσή της με συμμετοχή και τοπικών Πρωτοβουλιών από τις πέραν της Αθήνας πόλεις.

Μέσα από αναλυτική σύζητηση και ανταλλαγή απόψεων, που κράτησε πέντε ώρες, έγινε συνολική αποτίμηση της προείδησης και του έργου της Πρωτοβουλίας πανελλαδικά και της αποστολής του «Στόλου της Ελευθερίας», συνοψίστηκαν οι εκτιμήσεις για τα αποτελέσματα και έγινε εκτίμηση της κατάστασης τόσο σε διεθνές όσο και σε εθνικό επίπεδο.

Η Πρωτοβουλία «Ενα Καράβι για τη Γάζα» κατέφερε να συμμετάσχει με το δικό της πλοίο, την «Ελεύθερη Μεσόγειο», στη διεθνή αποστολή με χρήματα που μαζεύτηκαν και από το υπότερμα του ελληνικού λαού και από Αραβες μετανάστες και από την Παλαιστινιακή κοινότητα στην Ελλάδα. Ενα σημαντικό κίνημα στηρίξτηκε μετά από χρόνια σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας και εκφράστηκε μέσα από μαζικές πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Συγκροτήθηκε ένας σημαντικός πυρήνας αλληλεγγυών πανελλαδικά, που μπόρεσαν να δημιουργήσουν γεγονότα, να συσπειρώσουν και να κινητοποιήσουν συμπολίτες τους και να προκαλέσουν ρήγματα στον μιντιακό αποκλεισμό που έχει επιβιληθεί στην Παλαιστινιακή υπόθεση.

Αν και δεν υπάρχει ολοκληρωμένος και αναλυτικός οικονομικός απολογισμός –δχι με ευθύνη της Συνέλευσης– με βάση τα στοιχεία που είναι σε γνώση μας υπάρχει μια σαιφής εικόνα για το μέγεθος της αλληλεγγύης και της ανδιοτελούς προσφοράς των απλών ανθρώπων του λαού, οι οποίοι στις πιο αντίξεις συνθήκες συνέχιζεν να αντιστέκεται και να διεκδικεί μια λεύτερη πατρίδα, θα υπάρχει η ανάγκη της αλληλεγγύης.

Ομως, και σε σχέση με τη δράση της Πρωτοβουλίας «Ενα Καράβι για τη Γάζα» και τη συμμετοχή της στο «Στόλο της Ελευθερίας», έχουν μεί-

νεργό συμμετοχή τους στην καμπάνια της Πρωτοβουλίας. Η Συνέλευση ζητά από όσους είχαν την ευθύνη της οικονομικής διαχείρισης λεπτομερή οικονομικό απολογισμό και ως προς το σκέλος των εσόδων και ως προς το σκέλος των δαπανών, γιατί αυτό το οφελούμε στον κόσμο που συνέδραμε οικονομικά την καμπάνια της Πρωτοβουλίας.

Η συνέλευση αποδοκίμασε μια σειρά από πρακτικές και πολιτικές που υιοθέτησαν, εφάρμοσαν και εξακολούθουν να εφαρμόζουν συστηματικά μέλη της Πρωτοβουλίας, υπονομεύοντας τον κινηματικό της χαρακτήρα και προκαλώντας της πλήγματα σε πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο. Συγκεκριμένα:

◆ Νοθεύτηκε η ιδρυτική διακήρυξη της Πρωτοβουλίας στο σκέλος της αλληλεγγύης προς την Παλαιστινιακή Αντίσταση. Ο προσανατολισμός τμήματος της Πρωτοβουλίας προς τις κορυφές και τους θεσμούς συνοδεύτηκε με αρνητική αποδάτωση του στοιχείου της πολιτικής στηρίξης στο δίκαιο του παλαιστινιακού ογώνα, με αλληλεπίδηλης απόπειρες παρουσίασης της πρωτοβουλίας ως κατεξοχήν ανθρωπιστικής και με στόμωμα του κριτικού και καταγγελτικού της λόγου έναντι της ελληνικής κυβέρνησης.

◆ Παραβιάστηκαν κατ' επανάληψη οι αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, καταστρατηγήθηκαν αποφάσεις των συνέλευσεων της Πρωτοβουλίας και άλλες συλλογικές διαδικασίες, όπως η λειτουργία των ανοιχτών συντονιστικών, η συλλογική λειτουργία των Ομάδων Εργασίας της Πρωτοβουλίας κ.ά.

Η πρωτοβουλία «Ενα Καράβι για τη Γάζα» ολοκλήρωσε την αποστολή της. Ο αγώνας των μελών της, όμως, δεν μπορεί να σταματήσει και δεν σταματά εδώ. Οσο η Παλαιστινή βρίσκεται υπό κατοχή, όσο ο Παλαιστινιακός λαός συνεχίζει να αντιστέκεται και να διεκδικεί μια λεύτερη πατρίδα, θα υπάρχει η ανάγκη της αλληλεγγύης.

◆ Τηρήσουμε την Παλαιστινιακή Αντίσταση με κάθε μέσο που επιλέγει ο Παλαιστινιακός λαός.

◆ Πρωθυπόουμε τη διπλωματία των λαών και όχι των κρατών και των υπερεθνικών οργανισμών. Δεν πρόκειται να μετατραπούμε σε κυβερ-

νητικά κατευθυνόμενη «μη κυβερνητική οργάνωση». Ενωνόμαστε για να εκφράσουμε τη συμπαράσταση μας στον άγώνα του Παλαιστινιακού λαού για ελευθερία, γιατί αποτελεί για μας φάρο ανυποχώρητου άγώνα, για κάθε λαό που αρνείται να προσκυνήσει τον ιμπεριαλισμό.

◆ Λειτουργούμε με απόλυτο σεβασμό στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, σε βόμβαστε την αυτονομία των τοπικών συνέλευσεων και επιτροπών, διευρύνουμε τη δικτύωσή τους και αναπτύσσουμε τον οριζόντιο συντονισμό στη δράση τους. Οι αποφάσεις παίρνονται από τα μέλη στο πλαίσιο των συνέλευσεών τους, χωρίς η γνώμη κανενός ή καιφιάς να μετρά περισσότερο από τη γνώμη άλλου ή άλλης.

Το επόμενο χρονικό διάστημα και παράλληλα με την ανάπτυξη του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση–που είναι ο μείζων στόχος– θα αναπτυχθεί και η συζήτηση ανάμεσα στα μέλη της Πρωτοβουλίας για τον αναλυτικό απολογισμό της δράσης της, την εκτίμηση των γεγονότων της 31ης Μαΐου και όσων ακολούθησαν, συζήτηση η οποία ξεκίνησε και κατέληξε στα πρώτα συμπεράσματά της στη σημερινή Γενική Συνέλευση.

Συζητούμε δημοκρατικά και ισότιμα, διευρύνουμε τον κύκλο των δυνάμεων της αλληλεγγύης, καλούμε όσους και όσες αισθάνονται ως καθήκον τους τη στήριξη του Παλαιστινιακού ογώνα να ενωθούν μαζί μας δημιουργώντας ομάδες σε κάθε πόλη της χώρας, και ταυτόχρονα αναπτύσσουμε την αλληλεγγύη σε πρακτικό επίπεδο αναλαμβάνοντας σχετικές πρωτοβουλίες.

Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον Παλαιστινιακό λαό και στον άγώνα του για μια λεύτερη Παλαιστίνη.

Τιμούμε την ηρωική αντίσταση και τη θυσία των 9 Τούρκων αγωνιστών που δολοφονήθηκαν από το σωματικό καθεστώς στο πλοίο MAVI MARMARA.

Η Γενική Συνέλευση της Πρωτοβουλίας «Ενα Καράβι για τη Γάζα»

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Ζούμε ιστορικές στιγμές καταμεσής της ερήμου (ποια Ελένη ρε;), με την κοντινότερη όσαση να βρίσκεται εκατοντάδες μιλια μακριά και με την ιστορία να επαναλαμβάνεται σαν κακό όνειρο. Τα ονόματα του παρελθόντος είναι πάντα εδώ με άλλες φάσεις, έτσι καθώς είμαστε ζωσμένοι από Παπανδρέου, Πάγκαλος, Καραμανλήδες, Μητσοτάκηδες και άλλους (ζητώ συγνώμη αν σας πέτυχα στο τραπέζι). Πάνω από τα κεφάλια μας, ο κατογάλωνος ελληνικός ουρανός που μας μάθαιναν τα προγράμματα υποταγής και ιπποτοπογής του σημερινού ιππουργείου παιδιάς μέσω της διά βίας πάθησης, έχει γίνει κατάμαυρος σαν την ψυχή μας. Μαύρα κοράκια με νύχια γομψά πέσανε πάνω στην εργασια-Προμηθέα και της τρώνε το συκώτι, πρησμένο προηγουμένως από τις αλλεπάλληλες επιθέσεις και την παθητική (και αντιπαθητική) εμμονή στο παιχνίδι της γάτας με τον ποντικό. Και ο αριστερός κιθαρωδοί –όπως τους βλέπουμε από τη θαλάσση στη συναισθηματικά φορτισμένη θερινή ομήρυη πλάι στο κύμα– εμφανίζονται γλυκύτατοι και αρκούντως επαναστατικοί στο γεμάτο υποσχέσεις φως του Αλωνάρη. Ω, τι εικόνες (συγνώμη για το ρέψιμο, μου ξέφυγε, οι μπύρες βλέπετε...)! Δικαιώνονται την Πανούσιο ρήση («απότατος σκοτώς της τέχνης είναι η εξεύρεση γκόμενας») παροτρύνουν:

Δεν ωριμάσαν' οι συνθήκες
είναι νεκρές οι ωθήκες

μακριά ρε σεις απ' τις προθήκες!
Βάλτε τις πέτρες σας στις θήκες...

Στην ιλαροτραγική επανάληψη της ιστορίας, εξέχουσα θέση κατέχει η μετά από δύο χιλιετίες επαναφορά των λόγων του Οράτιου. Ιούλιος και Αύγουστος μπροστά μας ως μήνες πια, Ιούλιος και Αύγουστος οι ρωμαίοι αυτοκράτορες που είδε κι ο Οράτιος να κινούν τα νήματα, καθώς η βασανισμένη ανθρωπότητα πληρίαζε στο έτος μηδέν, ένα έτος που δεν υπήρξε ποτέ μα δεν έφυγε και ποτέ, μεταφορικά. «Aetas parentum peior avis tulit taliit nos nequiores» (η γενιά των πατεράδων χειρότερη απ' τη γενιά των παππούδων γέννησε εμάς περισσότερο χειρότερους) έλεγε, καθώς φρόντισε κι ο ίδιος να πετάξει την ασπίδα στη μάχη των Φιλίππων. Κάποιοι ίσως σκέφτονται ότι το έκανε για να μη σπάσει ούτε ένα τζάμι, αναφωνώντας «ΠΑΜΕ», κάποιοι πάλι ίσως προβληματίζονται από τη φιλία του με τον Μαικήνα... Γεγονός είναι πάντως ότι μπροστά στους τωρινούς Ιούλιο και Αύγουστο δεν κινείται φύλλο και οι ασπίδες είναι ριγμένες από το καιρό. Πλην, βεβαίως, αυτών της μαχώντης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, ήτης αγρυπνίας και προσεύχεται ακόμα και στα θέρετρα. Και πλην αυτής του νέου προέδρου του Παναθηναϊκού, άλλα εδώ έχουμε ένα με

Ψηφίζουμε ΠΑ.ΡΙ.ΖΑ. (Παναθηναϊκός Ριζοσπαστικής Αριστεράς)...

Πάρα το γεγονός ότι το παγκόσμιο κύπελλο της Νότιας Αφρικής ήταν το χειρότερο από καταβολής του θεομού, όσον αφορά το θέαμα και τις συγκινήσεις που πρόσφερε, έδινε «θέματα» για σχολιασμό, προκειμένου να γεμίζουν οι σελίδες των εφημερίδων. Η οικονομική κρίση έχει μειώσει στο ελάχιστο τις μεταγραφικές κινήσεις των ομάδων και η διαφορά δυναμικότητας του Παναθηναϊκού και του Ολυμπιακού σε σύγκριση με τις υπόλοιπες ομάδες οδηγεί σε μια μεταξύ τους μονομαχία για την κατάκτηση του τίτλου του πρωταθλητή. Οι απανταχού αθλητικογράφοι κινδύνεψαν να πέσουν σε κατάθλιψη, αφού δυσκολεύονταν να γεμίσουν τις σελίδες των εφημερίδων. Σαν από μηχανής θεός έδωσε τη λύση ο Τζίγγερ, με την απόφασή του να τοποθετήσει τον Νίκο Κωνσταντόπουλο στην προεδρία της πράσινης ΠΑΕ. Πεδίο δόξης λαμπτρό για όλους όσους ασχολούνται με το ελληνικό ποδόσφαιρο και το επόμενο διάστημα οι «αναλύσεις» για το πώς και το γιατί θα είναι το κυρίαρχο ζήτημα της αθλητικής επικαιρότητας. Η στήλη δεν θα αποφύγει τον πειρασμό να συνεισφέρει με την άποψή της στη συζήτηση που έχει ανοίξει στις τάξεις των πράσινων οπαδών (και όχι μόνο).

Η επόμενη μέρα στην πράσινη ΠΑΕ αποκτά ενδιαφέρονταν και άπαντες, ανεξάρτητα αν τάσσονται υπέρ ή κατά του προέδρου Κωνσταντόπουλου, συμφωνών ότι δεν θα πλήξουμε το φετινό καλοκαίρι. Καταρχήν, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η επιλογή του Τζίγγερ μας ξάφνιασε. Αφού κατάφερε να συγκεντρώσει την προσοχή όχι μόνο των ποδοσφαιρόφιλων αλλά και μεγάλης μερίδας πολιτών που δεν ασχολούνται με το συγκεκριμένο σπορ, θεωρείται επικοινωνιακά επιτυχημένη. Οσον αφορά την ουσία, από τα δεδομένα που έχει στη διάθεσή της η στήλη οδηγείται σε δύο πιθανά συμπεράσματα για να ερμηνεύσει τη συγκεκριμένη επιλογή. Ο Τζίγγερ είτε θέλει να αποδομήσει την προεδρία Πατέρα και να την υποβαθμίσει στο μέγιστο βαθμό, χρησιμοποιώντας ένα πρόσωπο άσχετο με το ποδόσφαιρο είτε έχει αποφασίσει να πουλήσει την πράσινη ΠΑΕ και προκολεί την πλευρά Βγενόπουλου - Πατέρα να του καταθέσουν συγκεκριμένη πρόταση. Ας προσπαθήσουμε αρχικά να «τεκμηριώσουμε» την καθεμιά περίπτωση και στη συνέχεια

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

να εξηγήσουμε

γιατί η στήλη θεωρεί ότι η πρώτη ερμηνεία συγκεντρώνει τις περισσότερες πιθανότητες.

Μετά τις εξελίξεις που ακολούθησαν την παραίτηση Πατέρα από την προεδρία του Παναθηναϊκού και το χάσμα που δημιουργήθηκε στα διοικητικά της ομάδας, οι πράσινοι οπαδοί έψχαναν να βρουν ένα πρόσωπο που να συγκεντρώνει τα «χαρίσματα» του Πατέρα και να είναι ικανό να αντιπαρατεθεί με επιτυχία στην «αναμέτρηση» με το παρασκήνιο και τα παράκεντρα εξουσίας του ελληνικού ποδοσφαίρου, προκειμένου να τον διαδεχτεί στην προεδρία. Επειδή τέτοιο πρόσωπο είναι δύσκολο να βρεθεί, ο Τζίγγερ αποφάσισε να αποδειξεί ότι η περίπτωση Πατέρα δεν είναι κάτι το ιδιαίτερο και η κατάκτηση του νταμπλ την περοσινή περίοδο δεν ήταν έργο του Πατέρα, άλλα έργο του προέδρου του Παναθηναϊκού, ανεξάρτητα από το όνομα και το πρόσωπο. Με απλά λόγια, ο Τζίγγερ θα προσπαθήσει να επαναλάβει την περοσινή επιτυχία και να τη συνδυάσει με μια καλή ευρωπαϊκή πορεία, έχοντας στην προεδρία ένα άτομο παντελώς άσχετο με το ποδοσφαιρικό κύκλωμα, και με αυτό τον τρόπο θα απομυθοποιήσει στις τάξεις των οπαδών του Παναθηναϊκού τον Νίκο Πατέρα και τις ικανότητές του. Αν τα καταφέρει, τόσο αυτός όσο και οι αφοί Γιαννακόπουλοι (άσπονδοι σύμμαχοί του την περίοδο αυτή) θα μπορούν να υπερηφανεύονται για τη δύναμή τους και να ξανακερδίσουν τα ερείσματα που διαθέτουν στις τάξεις των οπαδών και θα περάσουν στο περιθώριο.

Πριν εξηγήσουμε γιατί η στήλη πιστεύει ότι ο Τζίγγερ δεν σκοπεύει να πουλήσει την ΠΑΕ και προσπαθεί να αποδομήσει την προεδρία Πατέρα, θα κάνουμε μια παρένθεση. Στην περοσινή επιτυχία υπάρχει πρωσπική συνεισφορά του Πατέρα, που ασχολήθηκε σχεδόν αποκλειστικά με τον Παναθηναϊκό (όλλωστε δεν είχε και τίποτε καλύτερο να κάνει για να περάσει τον ελεύθερο χρόνο του), όμως χωρίς το ειδικό βάρος που έχει ο Παναθηναϊκός στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν θα τα καταφέρει (πόσοι στοιχηματίζουν ότι η ΑΕΚ θα πάρει πρωτάθλημα με Πατέρα πρόεδρο). Κλείνουμε την παρένθεση και οδηγούμαστε στο συμπέρασμα περί αποδόμησης Πατέρα, γιατί εκτός από την επιλογή Κωνσταντόπουλου το τελευταίο διάστημα ο Τζίγγερ έχει κάνει και άλλες κινήσεις που συνηγορούν προς αυτή την άποψη. Καταρχήν, είχαμε τη δυναμική παρέμβασή του

σουν σε συγκεκριμένη πρόταση αυτή τη χρονική περίοδο και μετέθεσαν τις όποιες κινήσεις τους στο μέλλον, ελπίζοντας ότι ο Τζίγγερ δεν θα τα καταφέρει και η ΠΑΕ θα περάσει στα χέρια τους με συνοπτικές διαδικασίες. Εφόσον ο μεγαλομέτοχος θέλει να πουλήσει τώρα, έπρεπε να βρει ένα τρόπο για να ξαναφέρει την άλλη πλευρά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Η επιλογή Κωνσταντόπουλου μπορεί να αποδειχεί το «καταλύτης». Η πλειοψηφία των πράσινων συναίνεται επί της ουσίας διάλυση της Λίγκας και κατάφερε να μεταθέσει τις όποιες εξελίξεις στη συνεδρίαση της 22ης Ιουλίου, πετυχαίνοντας ταυτόχρονα να «κάψει» την υποψηφιότητα Κανελλόπουλου, αφού ο πρόεδρος θα πρέπει να είναι ιδιοκτήτης ή μεγαλομέτοχος ΠΑΕ. Μια ακόμη κίνηση που δείχνει ότι δεν σκοπεύει να πουλήσει ήταν η επιστροφή του στο Δ.Σ. της ΠΑΕ Παναθηναϊκός, που σημαίνει ότι αποφάσισε να έχει ενεργό ρόλο και άμεση προσωπική συμμετοχή στα δρώμενα. Προς το παρόν, θα πρέπει να βρει μια άκρη με τους οργανωμένους οπαδούς και να προσπαθήσει με μια καλή μεταγραφή να εξασφαλίσει την «ουδετερότητά» τους, ελπίζοντας ότι τα καλά αποτελέσματα εντός του γηπέδου θα δικαιώσουν τις επιλογές του. Κλείνουμε προς το παρόν το θέμα «ο Κωνσταντόπουλος στην προεδρία της ΠΑΕ Παναθηναϊκός», είμαστε όμως σήμουροι ότι θα επανελθούμε σύντομα.

Κούπας

καθώς και η συνταύτισή του με τον κόσμο της εργασίας, αν και με την ταινία αυτή, που αποτέλεσε την επανάκμηψη του στο χώρο του κινηματογράφου μετά τον μακρόχρονο αποκλεισμό του από το μακρύ χέρι του μακαρθισμού, ο ίδιος δεν είχε κοινωνικές στοχεύσεις.

Σε κάθε περίπτωση, το «Ριφιφί» είναι από τα καλύτερα φιλμ-νουάρ που έχουν γυριστεί ποτέ, με ευδιάκριτη τη σφραγίδα ενός κοινωνικά ευαίσθητου δημιουργού που εκτός της υπολογίσιμης κινηματογραφικής του προσφοράς έμεινε στην ιστορία για τη συνεπή δημοκρατική και αντιποντική του στάση (ας μην ξεχνάμε ότι ο ίδιος ήταν εβραίος). Άλλα πάνω απ' όλα θα τον τιμά για πάντα το ανυποχώρητο κατηγορώ του προς τον Ελία Καζάν, τον οποίο αρνήθηκε μέχρι το τέλος να συγχωρήσει για το χαριεδισμό του στην επιτροπή αντιαμερικανικών ενεργειών του Μακάρθη. Την ώρα που κάποιοι σαν τον Παντελή Βούλγαρη και τη σύζυγό του Ιωάννα Καρυστιάνη έσπευδαν να ογκαλίσουν το συνεργάτη του Μακαρθισμού και να θέσουν στην ίδια μοίρα τους θύτες και τα θύματα (όπως έκαναν και στην πρόσφατη κατάπτυση ταινία τους «Ψυχή βαθιά»), ο Ντασέν, πιστός σε μια άτεγκτη θητική και αξιοπρέπεια, αρνήθηκε τη λήθη του χρόνου και της ιστορίας, υπογραφίζοντας ότι σ' αυτή τη ζωή υπάρχουν πρόγματα που δεν μπορούν να συγκεραστούν, πρόγματα απόλυτα.

■ ΖΑΝ-ΛΙΚ ΓΚΟΝΤΑΡ

Ο τρελός Πιερό

Σε επανέδοση αυτή τη βδομάδα ένα από τα πιο ονομαστά και αγαπημένα αριστούργημα του Ζαν-Λικ Γκοντάρ.

■ ΖΥΛ ΝΤΑΣΕΝ

Ριφιφί

Επιτομή στο είδος του φιλμ-νουάρ, η πολιά αυτή ταινία του Ζυλ Ντασέν, γυρισμένη το 1955 στο Παρίσι, δεν έχει προβληθεί (παραδόξως) συχνά στις ελληνικές αίθουσες, παρά το γεγονός ότι είναι από τις σημαντικότερες του αμερικανού σκηνοθέτη.

Θα αναφέρουμε τέσσερις μόνο από τους λόγους για τους οποίους αξίζει να τη δείτε:

Καταρχήν, η δομή της ταινίας είναι εξελικτική, περίτεχνη, λεπτομερής και το σαστένς διαρκές με αποκορύφωμα τη σκηνή της ληστείας. Επειτα, θα δείτε το βροχερό Παρίσι, το κέντρο και τις συνοικίες του, απμοσφαιρικό όσο ποτέ. Τρίτο, ακόμα και ο υπόκοσμος παρουσιάζεται ανθρωποκεντρικά και γεμάτος αντιφάσεις. Ειδικότερα αναδεικνύονται τα αδιέξοδα των δραστηριοτήτων των ανθρώπων του εγκλήματος. Τέταρτο και σημαντικότερο, είναι οι σφράστατη η κριτική ματιά του Ντασέν απέναντι στην άκοντα

πη απόκτηση του χρήματος καθώς και η συνταύτισή του με τον κόσμο της εργασίας, αν και με την ταινία αυτή, που αποτέλεσε την επανάκμηψη του στο χώρο του κινηματογράφου μετά τον μακρόχρονο αποκλεισμό του από το μακρύ χέρι του μακαρθισμού, ο

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

ΓΣΕΕ: Γενικά Συμφέροντα Εργοδοτών Εξυπηρετεί

Ε, ρε, Συριζαίοι, πώς θα δικαιολογήσετε την παρουσία των εκπροσώπων σας στη μπατσούναξη;

«I Ham going to inform you that there is Six Thousand men coming to you in Apral and then we will go and blow Parlement house up and blow up all a four hus/fabring Peple Cant Stand it No Longer/ dam all such Roges as England governess but Never mind Ned Lud when general nody and his harmey comes We Will soon bring about the greate Revolution then all these greate mens heads gose of. We Will Nock doon the Prisions and the Judge we Will murde whan he is aslepe» (μετάφραση στο τέλος)

◆ Αυτο-αξιολόγηση = αυτοκτονία.

◆ Φυσικά και ενοχλεί η απεργία στην Ακρόπολη (όποιοι ενοχλούνται να πιουν ξύδι...).

◆ Κωνσταντόπουλος: από προεδρία σε προεδρία (μέχρι «της δημοκρατίας»);.

◆ Το περιοδικό του ΕΚΚ Νεπάλ (Μασοϊκού)=Κόκκινο Αστέρι.

◆ Ο Κωνσταντό φέρνει την εξυγίανση, όπως (παλιά) ο ΣΥΝ έφερνε την κάθαρση; Για τη μεν εξυγίανση χρειάζεται χαρτί υγείας, για την κάθαρση φτάνει καθαρτικό).

◆ Τώρα που δεν κουνιέται φύλλο, βγήκαν διαμαρτυρόμενοι οι ποικιλόμπατσοι...).

◆ Ποια κόμματα είπαμε υποστηρίζουν τα αιτήματα των «εργαζομένων των σωμάτων ασφαλείας»;

◆ Μισή ώρα κατάληψη στην EL-AL (η άλλη μισή στην Κίνα βρίσκεται...).

◆ Ελεύθερα οι φυλλάδες γράφουν για τη SIEMENS (αφού το θέμα έχει κλείσει).

◆ «...την εργατική τάξη... απαιτώντας συνειδηση καταρχήν για τις πολιτικές συνθήκες μέσα στις οποίες δίνει τη μάχη» (από ανακοίνωση της ΕΕ του ΠΑΜΕ). 'Ντάξει, εκλογές εννοούν οι άνθρωποι.

◆ «Όπως προέκυψε από την μελέτη των σχετικών άρθρων, οι οικονομικές υφέσεις και κρίσεις έχουν δυσμενείς επιπτώσεις στην ψυχική υγεία. Αυτές οι επιπτώσεις εκδηλώνονται με αύξηση της συχνότητας των ψυχικών διαταραχών, που είναι πιο εμφανείς στις

Η φάση που περνάμε...

χώρες με χαμηλό και μέσο οικονομικό επίπεδο... Αντίθετα, ορισμένες εύπορες χώρες έχουν θεσμοθετήσει την παροχή οικονομικών βοηθημάτων τα οποία βοηθούν τα άνεργα άτομα να αποφύγουν αυτές τις δυσμενείς συνέπειες. Σύμφωνα με τα ευρήματα αυτής της ανασκόπησης, η οικονομική κρίση στην Ασία έχει ως αποτέλεσμα την αιφνίδια αύξηση της θνητότητας λόγω αυτοκτονίας, στις χώρες της ανεργίας, στις οποίες δίνει την ανατολικής Ασίας. Η αύξηση αυτή εμφανίζει άμεση συσχέτιση με την αύξηση της ανεργίας. Στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αυξανόμενη ανεργία εμφανίζει συσχέτιση με σημαντική βραχυπρόθεσμη αύξηση του αριθμού των πρώτων θανάτων λόγω εκούσιων βίαιων ενεργειών. Σε αυτή την κατηγορία υπάγονται και οι αυτοκτονίες. Φαίνεται ότι τα προγράμματα ενεργητικής παρέμβασης στην αγορά εργασίας που υπάρχουν σε ορισμένες χώρες του ΟΟ-

ΣΑ μπορούν να συμβάλουν στην πρόληψη κάποιων από τις δυσμενείς συνέπειες που έχουν οι οικονομικές κρίσεις στην υγεία». (Current Opinion in Psychiatry, 23, 2010).

◆ «Στην επιπολή τους κάνουν λόγο για ένα είδος φυσιολογικού τουρισμού χαμηλής όχλησης που λειτουργεί συμπληρωματικά με τις υπόλοιπες μορφές τουρισμού, συμβάλλει στην ποικιλομορφία του τουριστικού προϊόντος» (περί «Ηλιόσπορων» ο λόγος ή «εναλλακτικού τουρισμού»: το δηλώνουν ξεκάθαρα, δεν αποτελούμε πρόβλημα, δεν κινδυνεύετε από εμάς, απλώς πουλάμε κι εμείς την πραμάτεια μας...).

Με την... θεία ευλογία θα πρέπει να ζήσουν οι εκπαιδευτικοί του ιδιωτικού σχολείου «Άγιος Απόστολος ο Νέος» ο οποίος καταφεύγοντας σε... παλαιές μεθόδους κόβει τρεις μισθούς τους. Άρον, άρον...

◆ Τι να κάνουμε, κυρ-Χουβαρ-

δά, δεν είναι περιοχή «Μεγάρου» το «Εθνικό», «καθαρή» από «παράσιτα», ε, καλέ κύριε;

◆ Είκοσι μήνες απλήρωτοι οι συμβασιούχοι του ΥΠΠΟΤ που δεν τους φέρεται καθόλου ΥΠΠΟ ΤΙΚΑ.

◆ Καλά, αυτή η μπλογκατρού στην Κούβα, μόνο «ελευθερία» θέλει; Δεν τρώει, δεν κινείται, δεν ντύνεται;

◆ Que viva Irlanda!

◆ Αβρόχοις ποσίν το ασφαλιστικό στη Γαλλία. Merde, mierda (όπως και να το πεις, σκατά η κατάσταση).

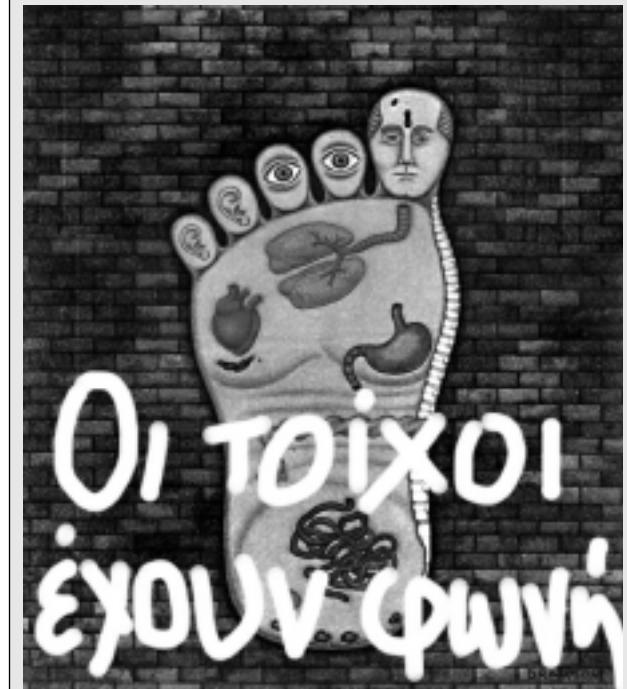
◆ Εβγα ξέω Κορκονέα, θα περάσεις ωραία!

◆ «Σκέτη κοσμογονία» η «φάτσο» της Ελευθεροτυπίας (15-7-10). The Master's Voice.

◆ Με εκλογές θα «καταργήσετε το τερατούργημα» κ.κ. του ΠΡΙΝ (11-7-10); Αφού γι' αυτές ετοιμάζεστε.

◆ «Σας πληροφορώ ότι τον Απρίλη έρχονται έξι χιλιάδες άντρες και τότε θα πάμε και θα ανατινάξουμε το κοινοβούλιο και ό, τι μας κατατρέχει, τη ζωή (εμάς) των εργαζόμενων ανθρώπων όλα τα καθάρματα σαν την κυβέρνηση (εξόν από τον Νεντ Λαντ, δεν θα τον πειράξουμε). Σύντομα θα κάνουμε τη μεγάλη επανάσταση και θα κόψουμε τα κεφάλια όλων αυτών των σπουδάιων. Θα γκρεμίσουμε τις φυλακές και στον ύπνο του θα σκοτώσουμε το δικαστή» (από Ε.Π. Τόμον): «Η διαμόρφωση της ογγλικής εργοτικής τάξης – Η ταξική συνειδηση».

Βασιλης

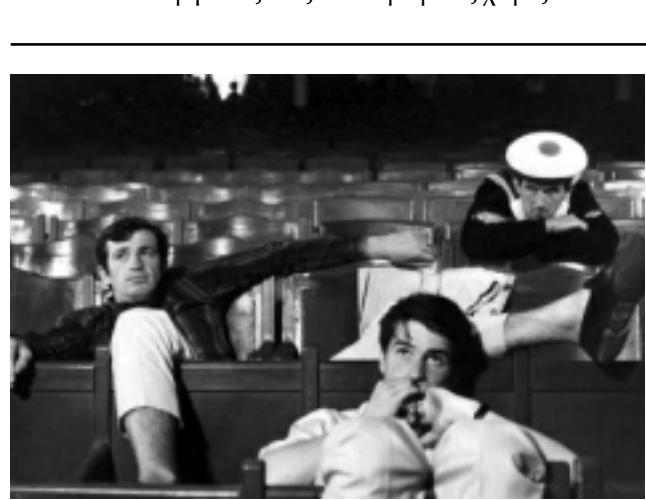

◆ Μας κήρυξαν τον πόλεμο – Να ξεσηκωθούμε ενάντια στη σύγχρονη δικτατορία κράτους και κεφαλαίου – Εστησαν στο απόσπασμα: συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις εργασίας, νεολαία, ανέργους – Ολοι στους δρόμους – Να παρθούν όλα τα μέτρα πίσω – Γενική απεργία διαρκείας – Οργάνωση-αντίσταση-αλληλεγγύη στους χώρους δουλειάς, σε κάθε γειτονιά – Καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, τραπεζών, παραγωγικών μονάδων – Σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του – Ανοιχτή Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων (αφίσα)

Ολα τα έχει η αφίσα. Τακτική; Τι είναι αυτό; Το μόνο που δεν δείχνει να απασχολεί τους συντάκτες της αφίσας είναι πως χωρίς τακτική δεν πας πουθενά. Πως με ηχηρά συνθήματα, που έχουν το χαρακτήρα έκκλησης προς τους εργαζόμενους να δράσουν με έναν ορισμένο τρόπο, δεν χαράζεις τακτική. Τακτική σημαίνει πως «μετράς» το συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων, «μετράς» τις διαθέσεις της τάξης στην οποία αναφέρεσαι και ανάλογα διατυπώνεις τα συνθήματά σου. Άλλως, τα συνθήματα πέφτουν στο βρόντο και – το χειρότερο – εσύ μένεις με την ψευδαίσθηση ότι κάνεις επαναστατική πολιτική. Αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα στην μετά το Δεκέμβρη εποχή. Από τότε που άρχισε να περνά και σ' ένα κομμάτι του μη ρεφορμιστικού συνδικαλισμού έγινε μεγαλύτερο πρόβλημα. Γιατί αν στους κόλπους της νεολαίας ο αβανγκαρντισμός, η υπερβολή κάποιων συνθημάτων και η ασάφεια κάποιων εννοιών είναι κατά κάποιον τρόπο ανεκτά, στους κόλπους της εργατικής τάξης δεν ισχύει το ίδιο.

◆ Ηρθαν τα αύριο... (Σωματεία βάσης, Συνελεύσεις εργαζομένων-ανέργων, Λαϊκές συνελεύσεις, Αυτοδιοχείριση της υγείας, Ελευθεριακά σχολεία, Καταλήψεις στέγης, Δικτυα αλληλοβοήθειας, Ταμεία αλληλεγγύης, Μαζίκες απεργίες διαρκείας, Απορρύθμιση της καπιταλιστικής παραγωγής και κατανάλωσης, Σαμποτάζ της εκλογικής διαδικασίας, Απομόνωση εξουσιαστικών ρωτησιοτικών, σεξιστικών αντιλήψεων, Ολική άρνηση στράτευσης)... να διώξουν το σήμερα (Ξεπουλήμενός γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, Εργασιακή εκμετάλλευση, Εξάρτηση της κοινωνίας από κομματικούς νταβάδες και μεσάζοντες, Απομόνωση, αλλοτρίωση, απομικησμός, Εμπορευματοποιημένες σχέσεις, επιθυμίες και καθημερινότητα, Καταπίεση, συστηματική βία και καταστολή) – Ολοι στους δρόμους να διεκδικήσουμε τη χαμένη μας αξιοπρέπεια! – συντρόφισες/οι από τα βρέια της Αθήνας (αφίσα)

Σχετικά διαφορετικό το περιεχόμενο αυτής της αφίσας, ίδια όμως η λογική στον πυρήνα της. Ο, τι υπάρχει και δεν υπάρχει, ό, τι έχει διατυπωθεί ως σύνθημα από διάφορες συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου, κυριολεκτικά τα πάντα μπαίνουν όλα μαζί και παρουσιάζονται εν ειδεί πολιτικού προγράμματος. Δίπλα σε ηθικά πρότυπα (απομόνωση σεξιστικών αντιλήψεων) μπαίνουν καθαρά ρεφορμιστικά αιτήματα (αυτοδιοχείριση της υγείας). Δίπλα σε πολιτικά αιτήματα που αναφέρονται στις εκλογές (σαμποτάζ της εκλογικής διαδικασίας) μπαίνουν συνθήματα που είτε είναι ασαφή και ακατανόητα (απορρύθμιση της καπιταλιστικής παραγωγής και κατανάλωσης) είτε – αν με το ζόρι καταφέρεις να τους δώσεις ένα περιεχόμενο – θα ταίριαζαν μόνο σε προεπαναστατική κατάσταση. Αν πιστοποιεί κάτι αυτή η προπογάνδα είναι πόση σημασία έχουν η τακτική και τα συνθήματα.

Γυρισμένη το 1

Ο παλιός εργατοπατέρας και νυν πρόεδρος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιπροπής Χ. Πολυζωγόπουλος έδωσε με δήλωσή του το στίγμα της νέας, τριετούς ΕΓΣΣΕ (Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας), λέγοντας: ««Χαρετίζω την υπογραφή της ΕΓΣΣΕ ως πράξη ευθύνης που λαμβάνει σοβαρά υπόψη τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες της χώρας και της κοινωνίας. Η συμφωνία θα συμβάλλει στο άθροισμα προσπαθειών, δυνάμεων και δυνατοτήτων, ώστε να βγει η χώρα από την πολύπλευρη κρίση και να προστατευθούν τα συμφέροντα και του κόσμου της μισθωτής εργασίας».

Έκαναν ΕΓΣΣΕ το Μνημόνιο

Ο Πολυζωγόπουλος αδιαφορεί εντελώς για το περιεχόμενο της ΕΓΣΣΕ. Μένει στην πολιτική της σημασία. Το σύστημα έχει ανάγκη το καλό κλίμα ανάμεσα στη ΓΣΕΕ και τον ΣΕΒ, ώστε να λειτουργήσει –όσο μπορεί να λειτουργήσει– σαν ανάχωμα σε ανεξέλεγκτες τακιές διεργασίες.

Στο ίδιο μήκος κύματος ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος σημειώσει στην αρχή της δήλωσής του, ότι «οι κοινωνικοί εταίροι τίμησαν σήμερα την παράδοση συνεύθυνης και ωριμότητας που υπηρετούν εδώ και χρόνια», για να περάσει αμέσως μετά στο φτύσιμο: «Συνυπογράφουμε μια νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, η οποία αποτυπώνει τη βούληση του ιδιωτικού τομέα -που παραμένει ζωντανός- να προστατεύει το εισόδημα των εργαζομένων του. Συμφωνήσαμε σε μέτρα-ασπίδα απέναντι στην κρίση που βιώνει η οικονομία και η κοινωνία μας λόγω της χρεοκοπίας του Δημοσίου».

Ποια είναι τα «μέτρα-ασπίδα»; Αύξηση 0% για ενάμιση χρόνο (το 2010 και το μισό 2011). Αύξηση 1,5% (πληθωρισμός ευρωζώνης) την 1.7.2011 και άλλο 1,7% την 1.7.2012! Αυτά είναι τα «μέτρα-ασπίδα». Με τον πληθωρισμό να τρέχει τον Ιούνιο

με 5,2% και να ετοιμάζεται να σκαρφαλώσει στο 7% (και βλέπουμε), μετά τις νέες αυξήσεις σε ΦΠΑ και ειδικούς φόρους κατανάλωσης. Και να ετοιμάζεται για νέο άλμα το 2011, μετά την (προβλεπόμενη από το Μνημόνιο) μεταφορά στον κανονικό συντελεστή (23%) του 30% των αγαθών και υπηρεσιών που σήμερα υπάρχουν στη χαμηλό συντελεστή (μιλάμε αποκλειστικά για είδη και υπηρεσίες πρώτης ανάγκης).

Χωρίς να λογαριάσουμε την έκρηξη της ανεργίας, που επιβαρύνει τα εργατικά νοικοκυρία με τη συντήρηση των άνεργων μελών τους, και της υποαπασχόλησης (εκ περιτροπής εργασία, μερική απασχόληση, διαθεσιμότητης), που πετσοκόβει το εργατικό εισόδημα.

Εντελώς αποθραυσμένος ο πρόεδρος των καπιταλιστών μίλησε για το «ρεαλισμό» και την «ευαισθησία» που επέδειξε ο ΣΕΒ και τις «επικοδομητικές προτάσεις» που υπέβαλε, χωρίς να παραλείψει να πετάξει τη μπτήχτη ότι η συμφωνία θα είχε γίνει τον Ιούνη «αν δεν είχε μεσολαβήσει το γνωστό επικοινωνιακό κομφούζιο, που δεν οφελεται βέβαια στον ΣΕΒ».

Ο ΣΕΒ έχει κάθε λόγο να πανηγυρίζει, αφού κατάφερε να υπογράψει τριετή σύμ-

γράμμα του μνημονίου» και αυτό «είναι μια ασπίδα αισιοδοξίας, είναι ένα φως σε αυτό το τούνελ που μας έχει επιβάλει η Τροϊκα και το μνημόνιο και υλοποιεί βεβαίως η κυβέρνηση!»

Πανηγυρίζουν οι αλητήριοι, ότι κατάφεραν να υπογράψουν σύμβαση και αυτό το ονομάζουν κατάκτηση. Αμφισβήτησε μήπως οποιοδήποτε καπιταλιστής τη σύμβαση; Οχι. Από τη στιγμή που σύμβαση γίνεται το Μνημόνιο, δεν είχαν κανένα λόγο να μη θέλουν μια τέτοια σύμβαση. Ασε που ο Παπανδρέου άναψε το πράσινο φως γι' αυτές τις γελοίες αυξήσεις (μιλάμε για αύξηση 20 ευρώ το μήνα, δηλαδή ωύτε ένα ευρώ τη μέρα, μετά την πάροδο

Η ταξικότητα του Συντάγματος

Οπως γίνεται κάθε φορά που συζητιέται ένα σημαντικό νομοσχέδιο, από την κοινοβουλευτική διαδικασία για την ψήφιση του ασφαλιστικού νομοσχέδιου δεν έλειψαν και οι αναφορές σε αντισυνταγματικές διατάξεις. Ο λόγος των κομμάτων της αντιπολίτευσης ενσύχθηκε και από τις επισημάνσεις θεσμικών φορέων, όπως το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Η κυβέρνηση, βέβαια, αντιμετώπισε τις μεν επισπλάνσεις του Ελεγκτικού Συνέδριου με τη θέση ότι η γνωμοδότησή του δεν είναι υποχρεωτική, τις δε ενστάσεις της αντιπολίτευσης με το επιχείρημα «τα ίδια κάνατε και εσείς» και με τη θετική ψήφο του συντεταγμένου κυβερνητικού λόχου, ο οποίος –όπως συμβαίνει διαχρονικά– αγνόπεις οπιδόποτε επικαλείτο το σύνταγμα.

Ο Παπανδρέου, μάλιστα, έκανε ένα βήμα παραπέρα. «Δεν είναι προφανές για ποιο λόγο το δικό μας Σύνταγμα θα μπορούσε να εμποδίζει κάτι πολύ λογικό, το οποίο ισχύει σε πολλές άλλες χώρες», είπε σε συνέντευξή του στην «Ελευθεροτυπία», προσφέροντάς μας ένα ωραίοτα δείγμα της αντίληψης που έχει για τον καταστατικό χάρτη της ελληνικής αστικής δημοκρατίας. Κατά τον Παπανδρέου, σημασία δεν έχει τι προβλέπει το Σύνταγμα, αλλά τι συμβαίνει σε άλλες χώρες!

Θα έπρεπε μάλλον να τον ευχαριστήσουμε για τον κυνισμό του. Άν μη τι άλλο, μας πρόσφερε το μέτρο της σχετικότητας που έχουν οι διατάξεις του αστικού συντάγματος. Πέρα από τη σχετικότητα, όμως, που επιτρέπει στις κυβερνήσεις να μετατρέπουν το Σύνταγμα σε λάστιχο, υπάρχει και η ταξικότητα. Κι αυτό είναι το μείζον.

Υποστηρίχτηκε από συνταγματολόγους και άλλους νομικούς, ότι η μείωση των μισθών και των συντάξεων είναι αντισυνταγματική, διότι το Σύνταγμα προστατεύει την περιουσία και η σύνταξη και ο μισθός είναι περιουσιακό στοιχείο. Νομικά, η άποψη αυτή είναι βάσιμη. Ταξικά, όμως, είναι αβάσιμη. Διότι όταν το Σύνταγμα προστατεύει την περιουσία, αναφέρεται στην ατομική ιδιοκτησία των καπιταλιστών. Αντε και στη μικρή ατομική ιδιοκτησία των εργαζόμενων στρωμάτων του πληθυσμού (σπίτια, χωράφια, αυτοκίνητα). Το μισθό και τη σύνταξη ουδέποτε τα θεώρησε η κυριαρχητική τάξη περιουσία. Οπως έγραψε και ένας «πράσινος» συνταγματολόγος (Αλιβιζάτος, «Καθημερινή»), είναι λαθεμένη η αντίληψη «ότι, βρέχει – χιονίσει, μισθοί και συντάξεις δεν μπορούν να θιγούν, αλλά να αναπροσαρμόζονται μόνο προς τα πάνω».

Και τα κέρδη τύποις δεν θεωρούνται περιουσία. Δοκίμασε, όμως, ποτέ κανένας πολιτικός να μείωσει τα κέρδη, μεταφέροντας το ποσό της μείωσης είτε στους εργαζόμενους είτε στο κράτος για την ικανοποίηση των κοινωνικών του αναγκών. Στρατιές συνταγματολόγων θα στρέφονταν αυτόματα εναντίον του και σε χρόνορεκό αυτός ο πολιτικός θα βρισκόταν κατηγορούμενος στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ολοι οι αστοί πολιτικοί, όμως, έχουν –με τον ένα τον άλλο τρόπο– χτυπήσει μισθούς και συντάξεις, χωρίς ποτέ να θεωρούθει πλήγμα κατά της περιουσίας.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, για νομικό, αλλά για κατεξοχήν πολιτικό-ταξικό θέμα. Δεν λέμε πως δεν πρέπει να υπενθυμίζουμε τις συνταγματικές διατάξεις ή να χρησιμοποιούμε την αστική Δικαιοσύνη. Πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε την περιορισμένη σημασία που έχει αυτό. Ακόμη και ως βοηθητικό μέσο έχει εντελώς δευτερεύουσα σημασία. Βλέπουμε, όμως, τους εργαζόμενους, υπό την καταθλιπτική κυριαρχία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να αναθέτουν στα δικαστήρια να ρυθμίσουν αυτά που μόνο η ταξική πάλι μπορεί και θα έπρεπε να ρυθμίζει.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακέσελο 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΠΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκαδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αρ. Ανησ 24 - Αιγαλεο

